Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

„Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN, arcibiskup pražský.

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Tel.: (312) 762-2044

Cena: 75 centů

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) XIII. — Číslo (No.) 22 | Saturday May 28, 1988 (Sobota 28. 5. 1988)

Jan Pavel II.

K MILLENIU POKŘTĚNÍ RUSI

(Vybrané části)

Jak jinak doprovázet v duchu našeho dnešního amerického presidenta Ronalda Reagana na jeho letošní květnové historické cestě do Moskvy - (bašty mezinárodního komunismu, který už celých 70 let upírá svým podmaněným občanům všech zemí, kde se dostal násilím, lží a podvodem k totalitní policejní moci i ta nejzákladnější lidská práva) - než hlubokým zamýšlením se nad obsahem Apoštolského listu, který poslal ruské pravoslavné církvi římský papež Jan Pavel II. k 1.000 výročí přijetí křesťanství kněžnou Olgou a knížetem Vladimírem v Kyjevě na Ukrajině r. 988. Vždyť taková promyšlená četba se naším upřímným zájmem stává i modlitbou. A o modlitby nás náš president prosil, když se ve středu ráno 25. května 1988 za deště vydával z Washingtonu přes finské Helsinky na cestu do SSSR. Po přečtení listu sv. Otce pravoslavným věřícím na Rusi, bychom měli, my věřící, denně také skutečně aspoň krátkou modlitbou podpořit jednání představitelu obou dnešních světových velmocí, protože alespoň z částečně kladného výsledku tohoto čtvrtého setkání pres. Reagana s Gorbačovem by mohla vzklíčit nová naděje i na svobodnější budoucnost našich drahých ve vlasti a na přiblížení se splnění slibu Matky Boží z portugalské Fatimy o konečném obrácení se Ruska.

Redakce.

Ikona Panny Marie, zvaná „Znamenie" s rozpjatýma rukama. Na prsou má patenu s podobou Ježíše, Božího Slova, který světu a lidem žehná. V Kyjevě na Ukrajině ji tradičně a stále věřící uctívají jako „zeď nerozbornou".

„Jděte do celého světa", učte všechny národy a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého" (Mt 29,19; Mk 16,15). Katolická církev touží vyjádřit trojjedinému Bohu od hrobu svatých Petra a Pavla svou vděčnost za to, že tato slova Spasitelova došla před tisíci lety svého naplnění na břehu Dněpru v Kyjevě, hlavním městě Rusi, jejíž obyvatelé - po příkladu kněžny Olgy a knížete Vladimíra - byli „naroubováni" na Krista prostřednictvím svátosti křtu.

Podle příkladu mého předchůdce blahé paměti papeže Pia XII., který slavnostním způsobem - v listě prefektu kongregace pro východní církve kardinálu Tisserantovi připomněl 950. výročí křtu Rusi, chci tímto listem i já vyjádřit chválu a vděčnost nevypověditelnému Bohu, Otci, Synu a Duchu svatému, že povolal k víře a k milosti syny a dcery mnoha národů a kmenů, které přijaly křesťanské dědictví křtu, uděleného v Kyjevě. Patří v první řadě k národům ruského, ukrajinského a běloruského ve východních krajích evropského světadílu. Službou církve, která započala křtem v Kyjevě, došlo toto dědictví až za Ural k mnoha národům Asie až k břehům Pacifiku a ještě dále. Opravdu „až k hranicím země se donesl jejich hlas" (Ž 18,5; Řím 10,18).

„Když se naplnil čas však, poslal Bůh svého Syna narozeného z ženy" (Gal 4,4). Plnost času přichází od Boha, avšak připravují ji lidé a přichází pro lidi a prostřednictvím lidí. Platí to pro „plnost času" ve všeobecném plánu spásy, který též má své lidské přípravy a své konkrétní dějiny. Platí to však rovněž pro chvíli, kdy jednotlivé národy stanou u přístavu spásonosné víry, pro jejich „plnost času„. I milenium křtu a obrácení Rusi mají své dějiny. Proces jejího pokřtění byl připraven pokusy, které vykonala konstantinopolská církev. Později v 10. století křesťanská víra počínala pronikat do onoho kraje díky misionářům, kteří přicházeli nejen z Byzance, ale také z krajů sousedních západních Slovanů - kteří konali bohoslužby v řeči slovanské, podle obřadu zavedeného svatými Cyrilem a Metodějem - a ze zemí latinského Západu. V tomto prostředí se r. 955 svobodně a veřejně dala pokřtít kněžna Olga... Její duchovní dědictví převzal její synovec Vladimír r. 988, který přijal křesťanskou víru a dal podnět k trvalému a definitivnímu obrácení národa Rusi.

Byzantský charakter přijatého křesťanského dědictví byl však hned od začátku zasazen do nového rámce: slovanský jazyk a slovanská kultura se staly novým rámcem pro ty, co doposud mělo svůj výraz byzantský.

Církev byla nerozdělená

Plnost času pro křest národů Rusi nadešla na konci prvního tisíciletí, když církev byla nerozdělená. Musíme společně děkovat Pánu za tuto skutečnost, která dnes je dobrým znamením a nadějí, Bůh chtěl, aby Matka Církev, viditelně jednotná, přijala do svého lůna, už bohatého národy a kmeny a v okamžiku misijní expanze na Západě i na Východě, tuto novou dceru, zrozenou na březích Dněpru. Existovala východní církev a západní církev, každá se rozvíjela podle svých tradic teologických, hierarchických a liturgických, s rozdíly i značnými, avšak existovalo plné společenství mezi Východem a Západem, mezi Římem a Konstantinopolí, byly tu vzájemné styky. Byla to církev nerozdělená na Východě a na Západě, která přijala do sebe kyjevskou církev a pomáhala jí.

Prostřednictvím nového centra církevního života, jímž se stal Kyjev v okamžiku, kdy přijal křest, evangelium a milost víry dosáhly ony obyvatele a země, které se dnes hlásí k moskevskému patriarchátu co se týče církve pravoslavné a k ukrajinské katolické církvi, jejíž plné společenství s římským stolcem bylo obnoveno v Brestu.

Ke křtu Rusi došlo tedy v době, kdy už se vyvinuly dvě formy křesťanství: východní, vázaná na Byzanc, a západní, vázaná na Řím, kdežto církev byla stále jedna a nebyla rozdělena. Tato okolnost nutně vyvolává v nás, kteří slavíme milenium křtu, jejž přijaly východní slovanské národy v Kyjevu, tím větší touhu po plné jednotě v Kristu těchto sesterských církví a podněcuje nás, abychom se dali do nového studia a abychom učinili nové kroky, aby k této jednotě došlo. Toto výročí není jen historickou vzpomínkou a příležitostí pro vědecká studia a pro vytvoření závěrů, ale též, a to především, výzvou, abychom své minulé pastorační a ekumenické úsilí zaměřili do budoucna, abychom posílili svůj stesk po jednotě a zesílil svou modlitbu na tento úmysl.

Jaké dobro by znamenalo pro celý Boží lid, kdyby dědici křtu v Kyjevě, pravoslavní i katolíci, podnícení novým vědomím původní jednoty, dovedli zachytit onu výzvu a opakovali křesťanům naší doby ekumenické poselství, které z něho vyzařuje, tak aby je vybídlo k urychlení pochodu k cíli, jímž by byla plná jednota, jak si ji přál Kristus. Kromě jiného by to mělo blahodárný vliv i na proces uvolnění na civilní oblasti, které probouzí tak velké naděje u všech, kdo se zasazují o pokojné soužití ve světě.

Od jednoty církve k jednotě Evropy

Evropa je křesťanská ve svých kořenech. Dvě formy velké tradice církve, východní a západní, dvě formy kultury se navzájem doplňují jako dvě strany plic v jediném organismu. Taková je mluva

(Dokončení na str. 3)

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Sloupek informací

o potomcích ruské šlechty, žijících od bolševické revoluce už 70 let v exilu a o padesátiletém trvání jejich organizace „Russian Nobility Association" v USA.

Ano, dosud nevymřeli a v USA se většinou dobře uplatnili.

Dne 22. dubna se asi sto Američanů ruského šlechtického původu, společně s pozvanými americkými přáteli a příslušníky jiných národností, sjelo do New Yorku, kde v hotelu Waldorf - Astoria vzpomenuli 50. výročí založení „Sdružení ruských šlechticů ve Spojených státech". Všechno ve velké plesové dvoraně připomínalo staré, zašlé doby carského Ruska před bolševickou revolucí r. 1917 - včetně ruského baletu. V ložích tam byla vyvěšena celá řada praporů starého carského Ruska s bílými, modrými a žlutými pruhy. Vpředu byla vztyčena korouhev čestného hosta. Jeho královské výsosti Dom Duarteho, vévody z Braganza, následníka portugalského trůnu. Přítomní členové starých šlechtických rodů měli všichni bílé vázanky a fraky smokingu pokryty řadami dekorací a vyznamenání. Dámy, oblečené do dlouhých úborů, byly okrášleny šperky všeho druhu, jak to vidíme na TV obrazovkách při různých „shows" v Hollywoodu, kde se nová peněžní „šlechta" opičí po té staré evropské, stejně jako to dělají bývalí proletáři a proletářky, členové „nové třídy" v zemích s komunistickými režimy.

Také tam byl přítomen princ Nikita Romanov, člen - (pouze „třetího řádu") - carské rodiny, která vládla v Rusku celá tři století a čtyři roky - od roku 1613 do roku 1917. Dnes žije ve Spojených státech. Jeho strýc, ruský princ Vasili, který jej v roce 1949 přivezl do Ameriky, žije dnes v Kalifornii.

Při zahájení večírku na jevišti plesové dvorany hudebníci procítěně rozezvučeli struny svých balalajek. Potom, když přítomným číšníci servírovali polévku, předseda Sdružení ruských šlechticů, princ Alexis Scherbatow, uvítal svým proslovem přítomné - královské výsosti, obyčejné šlechtice i všechny ostatní. Připomenul, že už 70 let od převzetí moci v Rusku komunisty, kteří se zapřisáhli vyhladit ruskou šlechtu až do posledního člena, ještě ruská šlechta žije dále. Také řekl, že se připomíná nejen 50. výročí existence jejich Sdružení ve Spojených státech, nýbrž zároveň také 1000. výročí založení samotného Ruska po obrácení Kievské Rusi ke křest'anství v roce 988.

Scherbatow je vzdáleným potomkem Rurika, skandinávského prince z 9. století, zakladatele útvaru, z kterého se později vyvinul ruský stát. Scherbatow se narodil v roce 1910 v Petrohradě (nynějším Leningradě). Po revoluci žil jako chlapec v Římě a v Bruselu; ve svých 28 letech v roce 1938 se vystěhoval do USA. Za 2. světové války sloužil jako nižší důstojník v americké armádě. Po válce byl 25 let profesorem historie. Nyní je ve výslužbě a většinu svého času věnuje Sdružení ruských šlechticů, které čítá asi 130 členů, žijících většinou v New Yorku a v blízkém okolí. Další stovky potomků ruské šlechty, kteří nejsou členy tohoto sdružení, jsou roztroušeny na různých místech ve Spojených státech: v New Yorku, v San Franciscu, v Chicagu, ve Washingtoně, v St. Petersburghu na Floridě a jinde.

□

„Tsarskoje Selo" v New Yorku, pamatuje dnes na svoje přestárlé a potřebné.

Po večeři princ Vladimír Galitzine, mistr ceremonií pro tuto událost, představil přítomným dámu Tatianu, ženu hraběte Mikuláše Bobrinskoy-e, předsedy baletu; tato pak pozvala na jeviště všechny dámy, které chtěly obohatit program a tak jí pomoci k dosažení plného úspěchu tohoto večírku. Každá z nich byla odměněna bouřlivým potleskem a jinými projevy uznání. - Princ Galitzine je vzdáleným potomkem litevského velkovévody Gediminas-e; ve 14. století Litva byla mocností s kterou ve východní Evropě bylo nutno počítat, protože její královský rod Jagelloncü, vládl i v Čechách. Rodina Bobrinskoy pochází z mimomanželského svazku carevny Kateřiny Veliké s jejím galantním oblíbencem hrabětem Grigory Orlovem.

Igor Vassiliev, člen Sdružení, řekl, že už asi po dobu 30 let na těchto baletech je obvykle mezi přítomnými asi 50 % Američanů, 25 % Rusů a 25 % členů jiných národností. Vassiliev žije v Sea Cliff na Long Islandu; v této obci a v sousedním Glen Cove žije celkem asi 2,000 Američanů ruského původu. Protože velký počet Rusů v Sea Cliff jsou potomci ruské šlechty, [illegible]

žertem se tomu místu říká „Tsarskoye Selo", podle názvu carského letního sídla blízko Petrohradu.

Výtěžku z tohoto charitativního baletu se užije na pomoc přestárlých a jiných potřebných členů bývalé ruské šlechty v USA a jinde ve světě. Galitzine, který koordinuje operace „Banky New York" se zámořskými bankami o tom řekl: „V našem Sdružení můžeme být na sebe hrdí. Pomáháme hlavně těm, kteří toho potřebují." Části výtěžku je také užito ke koupi - pro skromnou úřadovnu Sdružení - lepších skříní, ve kterých jsou uchovávány četné cenné genealogické archivy a dokumenty.

Mnozí členové ruské šlechty, kterým komunisté vzali všechny jejich statky a všechen osobní majetek, skončili svůj život ve vězení, anebo byli komunisty zavražděni. Ti, kterým se podařilo ze země utéci, neměli nic, když dospěli do středisek ruské diaspory - do Paříže, Istanbulu, Bělehradu, Prahy, Charbinu a Šanghaje v Číně. Stovky se jich pak mohly vystěhovat do Spojených států, bud' v desetiletích, která předcházela 2. světové válce, nebo v letech poválečných.

Princ Cyrille Tourmanoff, profesor historie ve výslužbě, který dříve učil ba universitě Georgetown ve Washingtoně, řekl: „Ruská šlechta, která přišla do Ameriky, měla obyčejně úspěch a žila opět v blahobytu, zatímco ti, kteří odešli do levicové a protišlechtické Francie a tam zůstali, měli těžký život; musili se často spokojovat s velmi nízkými a skromnými pracemi, aby se mohli uživit. Někteří byli rádi, mohli-li být šoféry taxíků." Někteří šlechtici, kteří uprchli do ciziny, už měli mezinárodní jméno, jako byli např. sociolog Pitirim Sorokin, letecký inženýr Igor Sikorsky, hudební skladatelé Sergey Rachmaninoff a Igor Stravinski či choreografové baletů George Balanchine a Michel Fokine. Jistý počet ruských šlechticü nalezl pro své znalosti jazyků. Ti se velmi brzy v USA dobře uplatnili.

Jiní zase si získali úctu svými úspěchy jako vědci, spisovatelé anebo členové akademického světa. Ti, kteří si nalezli zaměstnání ve Spojených státech, pak pomohli druhým, aby mohli přijet za nimi a plně se uplatnit. Tak např. Sorokin pomohl Nikolai Timasheffovi, otci hraběnky Bobrinskoy, aby byl pozván na rok k vyučování na universitě Harvard. Jeho jmenování pak bylo obnoveno a nakonec obdržel na téže universitě trvalé místo jako profesor sociologie práva, učebného předmětu, který na tuto universitu přinesl sám osobně. Timasheff pak mohl pomoci celé své rodině, která žila dlouhá léta bídně ve Francii. Timasheffova cesta po světě začala v den, kdy chtěl vyjít ze svého domu v Petrohradě, už obsazeném bolševiky. Když scházel se schodü, potkal dva muže, kteří jej právě přicházeli zatknout. Ti, kteří tehdy byli takto sháněni a byli doma, byli rovnou zastřeleni. Jeho otec i bratr zemřeli po velkých útrapách ve vězení. Timasheffovi se však podařilo utéci se svou ženou, která, společně se svou matkou, byla odsouzena k smrti a 18 měsícü čekala na svou popravu. Dostali se až k finské hranici, kde přeplavali řeku a byli na svobodě. V Berlíně pak se jim narodila dcera Tatiana.

□

Životní osudy některých z nich.

Princové rodiny Obolensky, přímí příbuzní slavného Tolstoje, vlastnili v Jaltě na Krymu „Palác Marina" s bálovou síní s mozaikovými stěnami, vysázenými polodrahokamem lapis Azuli. Do téhož paláce pak Chruščov vodil cizí hlavy států na návštěvě v SSSR. Serge Obolensky emigroval do USA, kde se stal plukovníkem parašutistü a úspěšným organizátorem elegantních hotelü první třídy. Jeho žena Alice Astor pocházela z botahé anglo-americké rodiny v Londýně. Jejich syn Ivan studoval na uni-

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-62000)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ KAŽDOU SOBOTU:

„VELEHRAD", ČESKOAMERICKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO

PUBLISHED EVERY SATURDAY BY:

CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.

2657-59 S. LAWNDALE AVE. CHICAGO IL. 6O623

Telefon: 762-2044

EDITOR - ŘÍDÍ: Father VOJTĚCH VÍT, O.S.B.

s redakčním kruhem

POSTMASTER: Send address changes to:

HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave. Chicago, Il. 60623

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CHICAGO, IL.

Subscription prices: Roční předplatné:

BY MAIL: In US per year $30

To Canada per year US $33

Overseas per year $35

BY AIR MAIL: $30 + AIR STAMPS

Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK

111 West Washington Str. Suite 1040, Chicago, Ill. 60602

(312) 263-6060

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

May 28, 1988 — Vol. XIII. No. 22.

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: ☎ 484-0106

DOMÁCÍ TELEFON: ✆ 749-0281

Poslání léků vašim příbuzným či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLEČEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLEČEK, R.PH.

NAPROTI BERWYNSKÉ RADNICI

6705 West 26th STREET, BERWYN, Illinois 60402

versitách Yale, Northwestern a na universitě státu Virginie, kde vystudoval práva. Svým sňatkem do vrchní americké společnosti velmi zbohatl a pak byl považován za ruského šlechtice, který se uměl Americe plně přizpusobit. Jiní ruští šlechtici ve Spojených státech se zpočátku musili spokojit se skromnou ruční prací, aby si vydělali na živobytí. Své práce se však ujali s hrdostí a v ní vytrvali. Žádnou práci nepovažovali za sebe nedustojnou a svou pílí dosáhli slušné životní úrovně. Galitzinova matka například prala prádlo pro druhé lidi. Galitzine se narodil v Bělehradě v roce 1942 a pak se v roce 1951 mohl přes Mnichov jako „displaced person" vystěhovat do Spojených států. Nicholas Bobrinskoy, narozený v Nice ve Francii, přijel do New Yorku v roce 1954 úplně bez prostředku. Zprvu chodil do práce pěšky, aby si ušetřil na dva „hotdogs" k obědu. Ve Francii vychodil vysokou školu uměleckých řemesel a v USA pak nalezl práci v továrně, kde kreslil vzorky na vázanky. Dnes Bobrinskoy a jeho žena, rovněž ruská emigrantka, vlastní studio pro kreslení vzorku na látky, jichž je užíváno pro restaurování památných venkovských staveb v Newport, R.I., postavených na konci minulého století.

Princ Nikita Romanov navštívil Sovětský svaz v letech 1963 a 1970. Byl velmi zklamán, když tam viděl lidi chatrně oblečené, vedoucí ponurý život. Toto prý bylo v plném kontrastu s tím, co například viděl ve Vídni jasně osvětlené, jejíž obchody byly plné zboží a restaurace plné zákazníků. Zastavil se tam na zpáteční cestě ze Sovětského svazu do USA.

Proč nemohli ruští exulanti nikdy nic proti komunismu v exilu podniknout?

Tam se pak - nejdříve v jedné restauraci při sklínce vína, a pak druhý den ve svatoštěpánské katedrále zamýšlel nad tím, proč se ani první, ani druhé generaci ruského exilu nepodařilo ruským exulantům na Západě mezi dvěma válkami něco udělat ve prospěch osvobození Ruska od komunismu. Došel pak k osobnímu závěru, že: v první řadě mezinárodní levice na Západě Sovětům „fandila a všelijak nadržovala" 2) Stalin SSSR úplně isoloval, aby utajil svá zvěrstva, což se mu dařilo tím snadněji, čím více doléhala na západní svět hospodářská krize a rostlo nebezpečí Hitlerova nacismu v Evropě; a 3) nikdo nebral v západní Evropě ani v USA komunistickou touhu o ovládnutí světa vážně a na jakoukoliv protiakci nebylo peněz, zvláště když někteří levicoví vlivní Angličané i Američané do Moskvy pravidelně jezdili a informovali Západ prvními desinformacemi o tom, že si v SSSR vládne lid. - Tím došel princ Nikita Romanov v r. 1970 k závěru, že Sověti, kteří nabyli zkušenosti z nemohoucnosti ruských exulantů, si nedělají naprosto žádné starosti ani z exulantů jiných, dnes podmaněných národů, zvláště když se mezi sebou haštěří namísto aby se v exilu spojili proti témuž společnému zrůdnému nepříteli - bezbožeckému komunismu. Nakonec došel ve svém zamyšlení i k tomu závěru, že USA budou musit vzít nebezpečí ruského imperialismu - prostřednictvím mezinárodního komunismu - skutečně vážně, až bude přímo ohrožovat bezpečnost Spojených států. Zároveň při své návštěvě SSSR viděl, že marxistický systém nemůže ani v Rusku hospodářsky uspět a vyřešit nejzákladnější denní problémy, a tak už jednou sami komunisté budou nuceni svou agresivní politiku „rozzředit vodou" a hledat hospodářskou spolupráci se Západem. A potom že dojde nutně i k větší průdyšnosti hranic a tím nakonec možná i k postupné liberalizaci a demokratizaci komunistického systému, který se ale přesto bude bránit zuby - nehty zrodu skutečně demokratické opozice. Jak se zdá, tato doba nám nyní asi nastává...

□

Věrnost pravosloví je i v exilu pramenem a základem ruské národnosti.

Ruští šlechtici si stále velmi váží náboženství své rodné země. Galitzine o tom řekl: „Ruská pravoslavná církev je podstatnou součástí naší totožnosti, stejně jako jsou ruská hudba a literatura." Proto prý doufá, že tyto a jiné důležité hodnoty, které jim jsou drahé, přejdou také na generace, které přijdou po nich.

Také Alexander Neratoff, architekt ze Sea Cliff, narozený v roce 1952, se domnívá, že ruská šlechta v zahraničí je ochránkyní kultury a tradičních hodnot, které jsou podstatnou součástí ruského národního dědictví, a že tato tradice se všemi jejími hodnotami, převzatými od lidí narozených v Rusku před revolucí, budou předávány dále, aby se tak nakonec vrátily neporušené do Ruska, kde tak bude moci být obnovena historická kontinuita křesťanské víry.

Jiní však vyslovují své pochybnosti o tom, že tyto tradiční ruské hodnoty se v cizině ještě dlouho uchovají. Vassiliev například o tom říká: „Postupně, jak jedna generace následuje za druhou, se zapomíná ruský jazyk a nakonec se úplně zapomene rusky mluvit." Tatiana Bobrinskoy ze své strany o tom mluví jako o samozřejmé věci: „Znalost ruštiny, tradičních kulturních hodnot a krás se u amerických potomků staré Rusi rozplyne v době dvou či tří dalších generací." - Hrabě Vladimír Tolstoy, profesor ruských dějin na US námořní akademii v Annapolis, MD, a na Americké universitě ve Washingtoně, k tomu dodává: „My jsme poslední z ruských Mohikánů..."

***

Pozn. redakce: Je tohle snad údělem všech exilů? - Není tomu tak u Izraelitů, jejichž generace spojuje po tisíciletí jen jejich víra v Jahwě - ať v mládí třebas i popíraná, ale vždy znovu objevovaná. U křesťanů by tomu mělo být nábožensky i národně podobně.

(Podle Derk Kinnane Roelofsma v „Insight" z 23. května 88)

Jan Pavel II.

K MILLENIU POKŘTĚNÍ RUSI

(Pokračování ze str. 1)

minulosti, to je dědictví národů, které žijí v našem světadílu. Mohlo by se říci, že dva proudy, východní a západní, se současně staly prvními velkými formami inkulturace víry, v jejichž rámci jediná a nerozdělená plnost, kterou Kristus svěřil církvi, nalezla svůj historický výraz. V různých kulturách evropských národů, ať na Východě nebo na Západě, v hudbě, literatuře, ve výtvarném umění a v architektuře, stejně tak jako na poli myšlení, plyne společná míza, pramenící v jednom prameni.

Toto dědictví v tomto závěru 20. století je však i výzvou zvlášť naléhavou k jednotě křesťanů. Upřímná touha po jednotě je dnes v srdci všech lidí jako předpoklad pro ono pokojné soužití mezi národy, na němž záleží všem. Je to touha, která hýbe svědomím lidí, která proniká děním politickým i ekonomickým. Křesťané si musí být vědomi náboženských a mravních kořenů této výzvy: Kristus „je původce pokoje mezi námi: obě části spojil v jedno, tím že zboural přehradovou stěnu, zrušil příčinu nepřátelství" (Ef 2,14). Bůh „nás smířil se sebou skrze Krista a nás pověřil službou usmiřovat" (2 Kor 5,18). Tato skutečnost, toto dílo Kristovo nachází dnes svou zvláštní odezvu ve stesku lidstva po jednotě a po všeobecném bratrství. Touha po jednotě a po míru, po překonání různých hrází a urovnání sporů - stejně tak jako vzpomínka na minulost Evropy - stává se podnětným znamením naší doby.

Nemůže dojít k pravému míru, leč na základě sjednocovacího procesu, ve kterém každý národ si může zvolit cestu vlastního rozvoje, v ovzduší svobody a pravdy. Z druhé strany tento proces není možný, když schází shoda stran původní a základní jednoty, která se projevuje v různých formách, ne stojících proti sobě, ale navzájem se doplňujících; potřebují jedna druhé a navzájem se hledají. Jsme proto pevně přesvědčeni, že cesta k pravému míru může být usměrněna nesrovnatelným způsobem v myslích, srdcích a svědomích lidí prostřednictvím přítomnosti a službou onoho znamení míru, jímž je svou podstatou církev, poslušná Krista a věrná svému poslání.

Vyjadřujeme svou plnou důvěru ve všechna lidská úsilí, která mají za cíl pokojnou cestou trpělivého dialogu, dohod, vzájemného porozumění a vzájemné úcty, odstranit příležitosti k napětí a sporům.

Patří k poslání Evropy, zrozené na křesťanských základech, mít zvláštní starostlivost o mír v celém světě. V mnoha částech světa není mír, nebo je vážně ohrožen. Je proto nutná vytrvalá a svorná spolupráce evropského světadílu se všemi národy k dosažení míru a dobra, na než každý člověk a každé lidské společenství mají svatosvaté právo.

Závěr

Římská církev, stojící na základě víry apoštolů Petra a Pavla, se raduje z tohoto milenia křtu Rusi a ze všech plodů, které z něho uzrály během uplynulých generací: z ovoce víry a života, z jednoty a svědectví, podávaného i v pronásledování a mučednictví - jak to řekl sám Kristus. Naše duchovní účast na oslavách milenia se spoluje s celým Božím lidem: věřícími i jejich duchovními pastýři, kteří žijí v oněch zemích, posvěcených křtem před tisíci let. V radosti nad tímto svátkem se spojujeme se všemi, kdo ve křtu, přijatém jejich předky, vidí zdroj vlastní identity náboženské, kulturní a národní; spojujeme se všemi dědici onoho křtu, bez ohledu na náboženství a národnost, k niž se hlásí, a na místo, kde bydlí; se všemi bratry a sestrami církve pravoslavné i katolické. Zvláštním způsobem se spojujeme s milovanými syny a dcerami národů ruského, ukrajinského a běloruského; s těmi, kteří žijí ve své vlasti, jakož i s těmi, kdo bydlí v Americe, západní Evropě a v jiných částech světa.

Tento rok je bezpochyby zvláštním způsobem svátkem ruské pravoslavné církve, která má své centrum v Moskvě a kterou s radostí nazýváme „sesterskou církví". Právě tato církev přijala z velké části dědictví staré křesťanské Rusi, když se napojila na konstantinopolskou církev a zůstala jí věrnou. Tato církev - podobně jako jiné pravoslavné církve - má pravé svatosti a především, protože má apoštolskou posloupnost, Eucharistii a kněžství, a díky jim zůstává spojena s katolickou církví velmi úzkými svazky. A spolu s církvemi, o nichž jsme se zmínili, vynakládá velké úsilí, aby „uchovala ve společenství víry a lásky ony sesterské vztahy, které jako mezi sestrami mají být mezi místními církvemi" (Dekret II. vat. sněmu o ekumenismu, čl. 14).

V tomto slavném historickém okamžiku katolická církev bere účast na modlitbě a rozjímání „velkých Božích skutků" (Sk 2,11) a posílá tisíc let staré sestře církvi, prostřednictvím římského biskupa, polibení míru jako projev horoucí touhy po onom dokonalém společenství, které chtěl Kristus a které je vryto v podstatě církve.

Milenijové oslavy všech dědiců Vladimírova křtu a naše účast která tryská z hloubi srdce, na jejich radosti a díku přinesou všem - jsme o tom pevně přesvědčeni - nové světlo, které dovede překonat temnoty nesnadné staleté minulosti; toto světlo se rodí vždy znovu a přichází k nám z velikonočního tajemství; z rána Velikonoc a Letnic.

Svým bratřím a sestrám ve víře přejeme, aby tisícileté dědictví evangelia, kříže, Vzkříšení a Letnic nepřestalo být „cestou, pravdou a životem" (viz Jan 14,6) i pro všechny jejich budoucí generace.

(Nový Život 5)

KNIHY ČESKÉ, ANGLICKÉ, gramodesky, a magnetofonové kazety zasílá:

Miroslav Konvička
12726 Archwood ST
North Hollywood, CA 91606
Napište si o katalogy

KAZETY
S NAHRÁVKAMI
ČS. POP MUSIC
Komplet Olympic aj. zašle
J. Slambora
2503 Edison Ave. #3
Sacramento, CA 95821

DOBA "BĚHEM ROKU"

NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, Otče, poslal jsi světu Slovo pravdy, — sesla jsi Ducha svatého, — a tím jsi lidem zjevil své podivuhodné tajemství. — Dej nám, abychom, osvíceni vírou, — vyznávali slávu věčné Trojice — a klaněli se moci a velebnosti Boží jednoty. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z PÁTÉ KNIHY MOJŽÍŠOVY (Dt 4, 32-34. 39-40)

Mojžíš řekl lidu: "Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi, od jednoho konce nebes k druhému, stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu, nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ zprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy v bitvě, silnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh v Egyptě před vašimi zraky?

Uznej to a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi, není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazuji, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy."

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA ŘÍMANŮM (Řím 8, 14-17)

Bratři! Všichni, kdo se nechávají vést Božím Duchem, jsou Boží děti. Nedostalo se vám přece od Ducha daru, který patří k otrockému stavu, že byste museli znovu žít ve strachu. Dostali jste však dar, který přísluší stavu těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: "Abba, Otče!" Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch, že jsme Boží děti. Když však děti, dostane se nám dědictví: dědictví od Boha a spoludědictví s Kristem. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MATOUŠE (Mt 28, 16-20)

Jedenáct apoštolů se odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali.

Ježíš přistoupil a mluvil k nim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal.

A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku."

Otec Jiří Novotný S.J.

Nejsvětější Trojice
29. května 1988

1. čtení: Dt., 4, 32-34, 39-40
Děly se věci podivuhodné v Israeli

Bůh Israele je Bůh živý. Nedává se jen uctívat obětmi jako modly bohů nepravých, obětmi, v kterých si ostatně ani nelibuje, nýbrž ukazuje svou přítomnost v národě podivuhodnými díly a skutky. V jednom kázání Deuteronomia, páté knihy Mojžíšovy, se připomínají tyto minulé divy Hospodinovy. O takových se nikde nikdy jinde neslyšelo. Myslí se přitom na rány egyptské, jež měly ukázat faraonovi moc Boha Israelova a na zázraky projevené během putování sinajskou pouští.

Tak první událost se projevila nejprve Mojžíšovi samému a pak celému Israeli. Když ještě Mojžíš pásával ovce svého tchána na Sinaji, Bůh se mu zjevil v keři ohnivém, jehož plamen neuhasínal, a mluvil k němu, dokonce mu dal poznat své jméno Jahve slovy *„Jsem ten, který jsem"*. Israeli pak mluvil před tím, než Mojžíš dostal desatero a když se kouřilo z hory sinajské. Božství je oheň zžírající a kdo se s ním dostane do styku, musí zemřít, nevydrží jeho síly a moci. Lid však zůstal na živu. Bůh mu totiž ukázal svou blahou moc a udělal podivuhodnou výjimku.

I na poušti ukázal Bůh Israeli svou životnost, skutky, zkouškami, znameními, divy, bitvami, mocnou rukou, nepřemoženým ramenem, úžasnými děsnými činy v jejich prospěch.

To všechno proto, by se vidělo, že týž je Bůh nahoře i dole a aby se vnuklo Israeli, jak výhodné je zachovávat jeho přikázání, nebot' jen tak v zemi, kterou mu Bůh připravil a dal, bude živ a šťasten, on i jeho synové.

Proč čteme toto vypočítávání skutků Hospodina ve Starém zákoně na svátek Nejsvětější Trojice? Má se tím ukázat, že Božská Trojice, jejíž existování bude zjeveno až v Novém zákoně, nejsou Bohové tři, nýbrž týž jeden jediný Bůh, který svou existenci a svou moc projevil již v zákoně Starém.

2. čtení: Řím., 8, 14-17
Kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou synové Boží

Na rozdíl od Starého zákona, v epištolách novozákonních se již nemluví o velkých divech Božích, které by se projevovaly v bitvách, v úžasných a děsných činech, nýbrž o vnitřním působení Ducha svatého, nebot' Boží činnost se nyní soustřed'uje na duchovní činnost člověka a církve s jejími svátostmi.

Koho Duch vede svou milostí, tomu dává hodnost a postavení syna Božího a dědice království nebeského. A v tomto duchu synovství pak křest'an spolu s Kristem může volat: *„Abba, Otče"*. Syn vyrůstá v rodinném prostředí lásky, jíž ho obklopují rodiče od samého narození a během let vychování. Jen otrok se musí třást ve strachu před svým pánem. Pavlovy epištoly jsou plny ocenění svobody tohoto synovství, v němž mizí strach. Mám dojem, že dnes jsme dost necitelní k Pavlovým slovům, protože jsme nezkusili toho strachu, kterým se pohané chvěli před svými bohy. Pohanské oběti měly v podstatě funkci usmiřovat hněv bohů. Ti stále záviděli člověku jeho blahobyt na zemi a trestali ho za nejmenší poklesek. Skutky apoštolské nám živě popisují radost prvních křest'anů. Zvěst o blahovůli Boha, milujícího Otce jim dala uniknout této atmosféře strachu. Duch sám jim svědčil a potvrzoval, že jsou dětmi, dědici a spoludědici Kristovými, jak o tom mluví Pavel. To ovšem předpokládá, že s ním musí i trpět, aby s ním došli i slávy.

Evangelium: Mat., 28, 18-20
Křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého

Konec evangelia svatého Matouše nám dává jedinou novozákonní formuli, kde jasně jsou spolu postavena jména osob Nejsvětější Trojice. Víme, že Otec je vždy jmenován první, protože v něm je pramen veškerého života, moci a božství. Stejně jako stvoření, ostatní osoby Trojice dostávají to, čím jsou, od Otce. Proto někteří teologové starověku šli tak daleko, že tvrdili, že je větší vzdálenost mezi Otcem a Synem než mezi Synem a stvořením. Ne proto, že by popírali božství Synovo, ale že Otec s jedné strany je pramenem všeho bytí, kdežto s druhé strany, jak stvoření přijalo své bytí od druhého, od Boha, tak i Syn dostává své božství od druhého, totiž od Otce. Pochopitelně se tu jedná o jakousi hru slov, ale ta nám dává vycítit přednostní postavení Otcovo v lůně Nejsvětější Trojice.

Syn je pak pravým obrazem svého Otce a Otec se v něm vidí jako v zrcadle. Epištola k židům množí podobné výrazy. Podle ní je Syn odleskem slávy Boží, výrazem Boží podstaty, nese všecko svým mocným slovem, skrze něho Otec všechno stvořil a ustanovil ho dědicem všeho, aby usedl po pravici Božího majestátu na výsostech a stal se vznešenějším než andělé. Jemu jako Slovu Božímu se připisuje lví podíl v díle stvoření a na něm spočívala veškerá tíha spasení lidstva. A když se Bůh jedním nebo druhým obrazem zjevoval spravedlivým Starého zákona, Otcové prvotní církve byli přesvědčeni, že se nejednalo o působení Otce, který sídlí ve světle nepřístupném, nýbrž o činnost Syna, který jediný zjevuje Otce navenek ve stvoření. Veškerou osnovu a založení církve nutno připisovat Synu, který k tomu účelu vyslal své apoštoly a vybavil je všemi prostředky, milostmi a mocí konat mimořádné činy, aby ve svém úkolu uspěli.

Mnohem těžší je charakterisovat osobu a úlohu Ducha svatého. Nejprve nutno poznamenat, že teologové považují jména Otce a Syna za jména vlastní, která vyjadřují jasné postavení, kdežto Duch svatý je jméno všeobecné. Bůh je totiž duch a Bůh je svatý, a takoví jsou jak Otec tak i Syn. Jménem Duch svatý se chce označit, že ten neznámý, ten nevyslovitelný je stejně Bůh jako Otec i Syn. Duch má pokračovat v díle Kristově v církvi a vést ji pevnou a silnou rukou moci Boží neviditelně a podivuhodně. Duch se nebude projevovat žádným nápadným způsobem, jak to dělal Bůh ve starozákonním Israeli anebo Syn během svého pozemského života, ale přece jeho působení v církvi bude nenahraditelné, bez něho se církev v těch různých těžkých dobách svých dějin nebude moci udržet. Prostřednictvím Ducha se také moc Boží nebude projevovat žádnými vnějšími okázalými událostmi, nýbrž působením vnitřním, jež však bude o to solidnější, stálejší a všeobecnější, oč rozhodnější je činnost duševní než činnost prvků hmotných.

Víra ve tři Božské osoby nám dává zjevněji pochopit velikost Boží, jak v jeho působení mezi stvořením, tak, a to především, v intimním a tajemném životě Trojice samé.

PŘEKLÁDÁM
z češtiny a slovenštiny legální osobní a školní doklady, které mohu zároveň notářsky ověřit a potvrdit.
Píšte na adresu:
I. O. KOVÁŘ
P. O. Box 176
Riverside, IL. 60546
nebo volejte:
☎ (312) - 442 - 7115

MÁTE ZAPLACEN HLAS NÁRODA NA ROK 1988?

Kolorádo želí Richarda Prchlíka

Studenti univeristy severního Kolorada - (U.N.C.) a všichni přátelé želí neočekávaného odchodu profesora českého původu Richarda Prchlíka, který zemřel 24. dubna po 2. letém boji se zákeřnou rakovinou ve věku 60 let. Zesnulý byl rodák z Clevelandu, vyučoval na této universitě od roku 1960 a byl hlavou departmentu politických věd. Prchlík byl v Koloradu znám jako pracovník v demokratické straně. V roce 1969 byl dokonce zvolen mayorem města Greeley. Toto universitní město, ležící 52 mil na sever od Denveru, jest středem nejbohatšího zemědělského okresu „Weld", který byl vždy republikánskou baštou. Prof. Richard Prchlík vedl správu tohoto města 4 roky. Byl vždy - byť v menšině - spravedlivým bojovníkem za poctivé principy původních amerických demokratů a zastáncem drobných poplatníků.

Byl graduantem na Státní universitě Ohio a též studoval na Harvardské universitě. V roce 1966 získal doktorát na Kolorádské universitě v Boulder, ale doktorského titulu nikdy neužíval.

Prchlík byl vždy hrdý na svůj český původ. V srpnu r. 1968 navštívil s rodinou Prahu. Byli svědky sovětské invase a odjeli rychle autem do Německa. Je zajímavé, že v těch dnech se v Praze konal velký mezinárodní geologický kongres, kterého se zúčastnil značný počet amerických delegátů včetně z Kolorádo. Chtěla Moskva ukázat těmto návštěvníkům sílu sovětské armády, která přišla „osvobodit" své „utlačované" soudruhy, když lid v Československu toužil po větší svobodě?

Zesnulý zanechal matku, dva bratry a sestru v Ohiu, tři syny a dceru. Jeho manželství bylo rozloučeno před několika roky. Denník „Greeley Tribune", s nímž Prchlík za svého života a starostování hodně debatoval, přinesl o jeho úmrtí dlouhou zprávu jakož i obšírný úvodník. Stejně tak oba denverské denníky „Rocky Mountain News" a „Denver Post".

University of Northern Colorado uctila svého dlouholetého profesora ještě měsíc před jeho jistou smrtí založením nadačního fondu, nesoucí jeho jméno, pro potřebné studenty, základním darem $20,000.

Kolorádští Češi budou vždy hrdi na Richarda Prchlíka. Nechť odpočívá v pokoji...

A.J Záhorský

G.K.Chesterton:

Strašidelný krámek

Skoro všechny nejlepší a nejvzácnější věci na světě dostanete za půl pence. Vyjímám ovšem slunce, měsíc, zemi, lidi, hvězdy, bouřky a podobné maličkosti. Ty dostanete zadarmo. A vyjímám ještě jednu věc, o které se v tomto časopise nemohu šířit a která stojí nejméně jeden a půl penny. Avšak obecná zásada bude ihned zřejmá. O ulici dál se například můžete svézt za půl pence tramvají. Jízda tramvají je jako let vzdušným zámkem v pohádce. Za půl pence dostanete slušný pytlík barevných bonbónů. Za půl pence získáte též příležitost přečíst si tenhle článek; samozřejmě současně s jinými nedůležitými.

Ale chcete-li zjistit, co všechno, jaké fantastické a cenné věci nakoupíte za půl pence, pak udělejte to, co já včera večer. Přitiskl jsem nos na sklo výkladní skříně velmi malého a spoře osvětleného hračkářství v jedné z nejšedivějších a nejubožejších uliček v Battersea. Výklad byl sice osvětlen jen matně, ale (jak mi jednou řeklo jedno děcko) hrál všemi bravami, které Pánbůh stvořil. Ty hračky chudých se podobaly dětem, které je kupují; všechny byly špinavé; ale všechny byly skvělé. Co se mne týče, myslím, že skvělost je důležitější než čistota; protože první se týká duše, kdežto druhá těla. Musíte mi prominout; jsem demokrat; vím, že to dneska není moderní.

A jak jsem se díval na ten palác trpasličích zázraků, na malé zelené autobusy, malé modré slony, malé černé panenky a malé černé Noemovy archy, asi jsem upadl do jakéhosi nepřirozeného snění. Výklad se proměnil v zářivě osvětlené jeviště, kde probíhá nějaká petsrobarevná komedie. Zapomněl jsem na šedé domy a špinavé lidi za sebou, jako se v divadle zapomíná na zšeřelé galérie a dav ponořený do tmy. Měl jsem dojem, jako by ty malé předměty za sklem byly malé ne proto, že jsou to hračky, ale že pocházejí zdaleka. Zelený autobus byl skutečný zelený autobus, který jede na své denní cestě do Bayswateru přes nějakou rozsáhlou poušť. Modrý slon nebyl modrý barvou; byl modrý dálkami. Černá panenka byla skutečná černoška, nápadná mezi bujným tropickým listím v zemi, kde každá tráva plane barvou a kde jen člověk je černý. Červená Noemova archa byla skutečná obrovská lod', která zachraňuje pozemšťany plující po vlnách vzdutých deštěm, červená v rozbřesku naděje.

Každý myslím zná ty skvostné okamžiky abstrakce, ta skvělá prázdná místa myšlení. V takových chvílích vidíte obličej nejlepšího přítele jako nic neznamenající schéma brýlí a vousů, které jsou obvykle charakterizovány dvěma znaky: pomalým růstem a náhlým zakončením. Návrat k reálnému myšlení přijde naráz, jako když do někoho vrazíte. Většinou také (mluvím za sebe) skutečně vrazíte. Rozhodně však je probuzení vždy důrazné, a obecně řečeno, vždy úplné. Tentokrát jsem si při nárazu zdravého rozumu uvědomil, že koneckonců zírám jen do umouněného malého hračkářství; ale kupodivu mě to nevyléčilo definitivně. Stále mi ještě zůstával v mysli jakýsi nezvládnutelný zbytek, něco, co mi říkalo, že jsem zabloudil do divné atmosféry nebo že jsem provedl něco zvláštního. Měl jsem pocit, jako bych se byl dopustil hříchu nebo udělal zázrak. Bylo to, jako bych v každém případě překročil nějakou hranici.

Abych ze sebe střásl to nebezpečné snění, vstoupil jsem do krámu a chtěl jsem si koupit dřevěné vojáčky. Prodavač byl hrozně starý a úplná troska. Hlavu a půlku obličeje mu zakrývaly bílé rozcuchané vlasy; byly tak překvapivě bílé, že vypadaly skoro jako umělé. Ačkoliv byl sešlý a zřejmě i nemocný, v jeho očích nebylo stopy po nějakém utrpení; vypadalo to spíš, jako by neustále postupně usínal a přitom se rozkládal, ale nebylo to nic nepříjemného. Dal mi dřevěné vojáčky, a když jsem položil na pult peníze, zdálo se nejprve, že je nevidí; potom na ně zamžoural a třesoucí se rukou je odstrčil

„Ne, ne," řekl zastřeným hlasem. „Nikdy jsem... Nikdy jsem... Vedeme to tu ještě postaru."

„Nebrat peníze," odpověděl jsem, „je spíš nějaká neobvyklá nová móda než stará."

„Nikdy jsem je nebral," řekl stařec, oči se mu zamžily a vysmrkal se. „Vždycky jsem rozdával. A na to, abych přestal, jsem už starý."

„Pane na nebi!" zavolal jsem. „Co to říkáte? Nejste snad svatý Mikuláš?"

„Jsem svatý Mikuláš," řekl jako na omluvu a znovu se vysmrkal.

Venku na ulici určitě ještě nerozsvítili. Aspoň jsem proti tmavé obloze neviděl nic než osvětlenou výkladní skříň. Z ulice nebylo slyšet ani kroky ani hlasy. Snad jsem zabloudil do nějakého nového světa bez slunce. Ale něco ve mně přeťalo struny normálního myšlení a už jsem se ani nedivil, leda velmi ospale. Něco mě donutilo, že jsem poznamenal: „Vypadáte špatně, svatý Mikuláši."

„Umírám," odpověděl.

Neřekl jsem na to nic a on promluvil znova: „Všichni ti noví můj krámek opustili. Nechápu to. Zřejmě proti mně něco mají, tihle vědátoři a novátoři, ale jsou to takové zvláštní a nedůsledné důvody. Prý lidem naděluju pověry a oni jsou pak samé snění; prý jim dávám cukroví a oni jsou pak moc hrubí. Prý je má nebeská část příliš pozemská. Opravdu nevím, co vlastně chtějí. Jak mohou být nebeské věci příliš nebeské, nebo pozemské příliš pozemské? Jak může být někdo příliš dobrý, nebo příliš hezký? Já tomu nerozumím. Ale jednu věc chápu dost dobře. Ti dnešní lidé jsou živí a já jsem mrtvý."

„Možná že jste mrtvý," odpověděl jsem. „To byste měl vědět vy. Ale co se týče jich - tomu se nedá říkat život."

Náhle mezi námi zavládlo mlčení. Myslel jsem si, že vydrží, ale neuplynulo ani deset vteřin, když jsem v tom hlubokém tichu zaslechl velmi rychlé kroky, jak přicházejí po ulici čím dál blíž. Za malou chvíli vstoupil do krámu muž a zůstal stát mezi dveřmi. Měl velký bílý klobouk posunutý jakoby z netrpělivosti do týla, úzké tmavé staromódní kalhoty, křiklavou staromódní náprsenku a vestu a starý podivínský kabát. Jeho velké, zářivé, široce rozevřené oči se podobaly očím herce, který dovede upoutat pozornost. Měl bledý nervózní obličej a bradu mu vroubil krátký vous. Změřil krám i starce doslova bleskovým pohledem a zcela ohromen zavolal: „Pane na nebi! To přece nejste vy! To nejste vy! Přišel jsem se zeptat, kde je váš hrob."

„Ještě jsem neumřel, pane Dickensi," řekl stařec s chabým úsměvem, „ale umírám," dodal hned nato přesvědčivě.

„Ale dejte pokoj, vždyť jste umíral už za mne," odpověděl Charles Dickens rozhorleně, „a nevypadáte ani o den starší."

„Už se takhle cítím hodně dlouho," pravil svatý Mikuláš.

Dickens se otočil a vystrčil hlavu ven do tmy.

„Dicku," zvolal, jak dovedl nejhlasitěji, „on ještě žije."

Ve dveřích se objevil tmavý obrys dalšího stínu a do místnosti vstoupila mnohem větší a energičtější postava v obrovské paruce a ovívala si zardělý obličej vojenským kloboukem z doby královny Anny. Držela se zpříma jako voják, upocený obličej vypadal sebevědomě na rozdíl od očí, jež měly pokorný výraz jako u psa. Meč u pasu hlučně chřestil, jako by byl ten krámek pro něj příliš malý.

„To je vskutku zázrak," řekl Sir Richard Steelt, „vždyť on umíral, už když jsem psal o Siru Rogerovi de Coverley a jeho vánocích."

Smysly mi začaly vypovídat službu a v místnosti bylo čím dál větší šero. Zdálo se, že se naplnila novými příchozími.

„Taktéž se soudilo," ozval se hřmotný muž, který měl trochu legračně a zarputile hlavu na stranu - myslím, že to byl Ben Jonson - „taktéž se soudilo consule Jacobo, za našeho krále Jakuba a nebožky Její výsosti, že ten dobrý zvyk upadá a brzo zmizí ze světa. Tahle - šedá brada, když jsem ji znal já, nebyla pranic živější než teď."

A pak jsem měl dojem, že slyším zeleně oděného muže jako Robin Hood, jak říká nečistou normanskou francouzštinou: „Ale já jsem viděl toho člověka umírat."

„Už se tak cítím hodně dlouho," opakoval slabým hlasem svatý Mikuláš.

Charles Dickens se k němu najednou naklonil.

„Odkdy?" zeptal se. „Od narození?"

„Ano," odvětil stařík a klesl s chvěním do židle. „Vždycky jsem umíral."

Charles Dickens smekl s rozmachem klobouk, jako by vyzýval všechny přítomné, aby povstali.

„Teď to chápu," zvolal, „vy neumřete nikdy."

Prosíme, oznamte nám včas změnu své adresy

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCÍ UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎ (312) 795-0250 Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIA

Zděděný matčin žaltář zahřívá dodnes vděčného syna teplem mateřích rukou

Redwood City
Kalifornie

Když máteř před šesti roky zemřela, vyžádal jsem si pouze její české knížky, neboť z příbuzných nikdo česky nemluvil, tragicky zmenšená rodina se soustředila kolem švagrové - cizinky a jejích dětí.

Došly za pár dní po pohřbu jen tři svazečky - knížka básní Jaroslava Seiferta, z konce minulého století vydaný Nový zákon, a žaltář, také starý kolem sta let.

Při prvním otevření dobře známých spisku mě ovanula tajemná přítomnost bytosti tak blízce povědomé, zraněné docela nedávno nejhlouběji, jak může být postiženo nejdrtivěji srdce mateřské; pochovala do země staršího syna.

Listoval jsem v nich, ale od napoprvé jsem nevěnoval ani tolik pozornosti textům v archaiské češtině - příliš živě se mě dotýkaly památky vkládané zejména do žaltáře. Máteř ho měla totiž trvale na nočním stolku a poslední okamžiky každodenního bdění patřily nejstarším známým básníkům a Bohu. Vesměs teprve stárnoucí člověk dobývá z hlubin staroměku bohatství prorokovaných událostí a dějů, jež došly plného života a staly se nám skutečným žárem pravdy a plamenem proseb, žádostí, díků a slibů tu splněných a jinde porušených, neboť šlo o slova, tolikrát o pouhá slova, jež následoval úpěnlivý nářek a sliby nové a nové - žalmy jsou vedle náboženské náplně na prvním místě sbírkou niterných obrázků, myšlenkových odrazů lidí, kteří by nám bez motivu víry byli zcela cizí. Nechápali bychom je a po dvou tisících letech bychom i my byli pro ně nepochopitelní. Prostě bychom si navzájem nerozuměli. Jak veliké je zařazení žaltáře mezi Knihy pravdy - napsané, srozumitelné absolutní platnosti nás naopak uklidňují a plní důvěrou.

Nehoří v nich keř, na poklep netryská voda ze skály, nehřmí v mracích, aby z nich sestoupil Bůh sněhobíle oděn jako tenkrát. Bůh k sobě volá jinak všechny oddané jeho hlasu. Zázraky se dějí napořád, ale již není nutné rozestoupení moře k bezpečnému
přechodu, není nutné žít desítky roků na poušti o soustu spadlém s nebe. S odstupem dvou tisíc let člověk dneška následuje hlas shůry způsobem daleko schůdnějším, nebo by tak měl splnit přání nejvyšší: netoužit po krvi nepřátel, neštvát se za mamonem, neusilovat o morální volnost, a za vše, především prosit a hned děkovat, ovládat se, seč je schopen z vrozené lidské křehkosti.

V sevření většiny veličin právě zmíněných - prostory, vnitřní čistoty a nepodmiňované lásky - máteř žila do posledních dnů.

To byl také zaujímavý „hlas" příloh; některé byly dokonce vlepeny uvnitř i na předsádkach, jiné ke stránce toho kterého večera vloženy. Máteř viditelně zpřítomňovala starověká slova a vykládala si je „sub specie Anno Domini."

Je samozřejmé, že jsem hledal souvislosti mezi vložkou a verši na příslušné stránce. Z některých vystoupila zřetelně máteř sama tak přesvědčivě, že jsem ji viděl v den, kdy opouštěla vlast, pak při setkání takřka novém po dvaceti letech, a konečně takovou, jak ji chovám ve vzpomínkách na poslední shledání - tři měsíce před smrtí.

Například u žalmu 141. jsem objevil maličký snímek roztomilého domečku pod palmami a tužkou připsané datum: Ilha Bela, 1.V.1969. Osud zavál rodiče až na tento ostrov strhující krásy, ale ať byla jakkoli mocná, a máteř tu krásu prožívala celým srdcem, pokorně ji přijímajíc jako dar Boží rukama poslušné služebnice, nežila tam ráda. Říkají o tom vedlejší verše: Hlasitě k Hospodinu volám, hlasitě k Hospodinu úpím. Vylévám před jeho tvář stesk svůj, bídu svou před ním oznamuji. Když ve mně duše umdlévá, ty přece víš, jak se mi vede.

V té době byla vzdálena bratrovým dětem, které milovala jako každá babička upřímnou láskou, dobrotivě snášejíc k jejich hlavičkám drobné i větší oběti. I my byli na jiném ostrově a chyběli jsme jí dvacet roků... Vidím zřetelně vypuštěný stesk po nejbližším světě, který žil z její krve a lásky. Přinesla ji jako oběť čistých citů před tvář Nejvyššího - o mnohý stupeň zoufaleji než neznámý žalmista - protože do toho dne přinesla na oltář rodiny žertvy nesčíslné a bolestné.

Cejch vzdálené země dává vystoupit několik kartiček. První je od vnučky, která na první stránce říká Feliz Dia da Mães E Parabéns. Hoji é um dia de Paz, porque é o seu Dia.. a pokračuje na zadní straně: Você está vendo só wue Dia Bonitio? Sabe porque ele está assim? Porque hoje é o seu Dia. Durante o ano todo nos brigamos, brincamos, rimos e também choramos; mas o Dia da Mães sempre é lembrado com carinho, e „UMA PALAVRA DE CONFORTO." Beijos NICA. Toho večera si máteř četla verše 89. žalmu - Let našich úhrnem bývá sedmdesát, a je-li při síle kdo, osmdesát, většina jich je lopota a bolest, přikvačí slabost a - odlétáme. Kdo zná tvoji přísnost, když rozhněváš se, kdo ji cení, jak žádá úcta k tobě? Pravici svou znáti rač naučit nás, a naše srdce vzdělej, by moudré bylo. Obrať se, Hospodine! Dlouho-li ještě...? Slituj se nad svými služebníky!

Vedle veršů (ž. 117) Hospodin je při mně, nebojím se; co by mohl učinit mi člověk?... Lépe je důvěřovati Hospodinu nežli na knížata spoléhati - tedy zde je přiložena snítka rozmarýnu, kterou jsme jí v šedesátém pátém poslali ze Senohrab od tety, která mi v té době z vzácného srdce matku nahradila.

Vroucí díky šeptala máteř kteréhosi dne na počátku šedesátých let, děkujíc Hospodinu z upřímné, leč poraněné duše - Chci tě slavit, Pane, z celého srdce ve sboru spravedlivých... Tato pokorná oslava se konala v matčině soukromí teplého večera, protože uměla být sama uprostřed ruchu maličkého světa rodiny i celého světa, necítila se v takových okamžicích něčím omezena, soustředila se úplně na rozprávění s Pánem.

A zde je vložen květ z domova, přestože barva za čtvrt století je změněna k nepoznání - zato pamatují kde a nad kterým květem jsme na máteř vzpomínali. Je to řeřicha, její řeřicha, protože vždy vášnivě vyznávala sympatie k přehlíženým květinám, jako lkávala nad ponížennými a přehlíženými.

V nové vlasti se úzce spřátelila s představenou kteréhosi kláštera. Byla českého původu a v té době, kdy jsem ji také poznal, žila pod jižním obratníkem téměř padesát let. Sestřička byla nesmírně vzdělaná, prostá sice, však pevná a neoblomná v zásadách, po všech kritériích neskonale dobrá. Tichá, pracovitá, vytrvalá - není divu, že máteři imponovala, zvláště když z lidských nectností u ní neobjevila máma ani co by se za nehet vešlo špatného. Nevím ovšem, kterého června se přihlásila sestřička vlepeným přípiskem, který promlouval čistou lidskostí s druhé strany reprodukce prostého křížem kalicha a hostie - česky: „Moje milá přítelkyně Marto! Přeji Vám ze srdce vše nejlepší k Vašim narozeninám. Moje

Czech Mass every Saturday Evening at 6:15 PM
at Our Lady of the Mount in Cicero, Ill.
(2414 S. 61st Ave.)

ZAVÍTÁTE-LI DO CHICAGA
naopomeňte navštívit náš obchod a prohlédnouti si bohatý sklad importovaného zboží.

Jako nové věci z keramiky máme:
15" talíř s nápisem „Věrné milování" a Mařenka a Jeník.
Také talíř s nápisem „Ej od Buchlova větr věje" a nevěsta a družičky.
Čutory 8" - $47.50; 4" - $17.50.
Soubor 5 muzikantů - $65.00.
Mísa na buchty s držáky 10" - $48.50.
Velký výběr váz a talířů různých velikostí a vzorů.
Mlýnky na maso č.5 - $28.50, č.8 - $30.50, č.10 - $34.50
Mlýnek na mák $29.75
Struhadla na housku - menší $9.75, větší $16.50
Kráječ knedlíků $9.50 - Strojek na halušky $14.50
Formičky na ořechy - 50 za $8.50
Pracny 35¢ za kus. Mák $1.89 lb. Kmín $1.89 lb.
Vanilkový cukr 5 balíčků za $1.85
Automapa Československa $3.25
Autoatlas Československa $6.50
Hais: Anglicko-český a česko-anglický kapesní slovník $6.50
Trnka: Česko-anglický a anglicko-český kapesní slovník $5.95
Say it in Czech (English-Czech Phrase Book), $3.50
Výlohy za poštovné:
Na objednávky do $5.00 - $1.50. Od $5.00 do $25.00 - $2.50
Od $26.00 do $50.00 - $5.00. Od 51.00 do $100.00 - $7.50
Od $100.00 výše - $10.00
VIDEO KAZETY - pište si o seznam
Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý $1.00 poslali o 7¢ více na státní daň.

TUZEX
Potravinové balíčky beze cla nebo dárkové poukázky do Československa - vyřizujeme nejrychlejší cestou - spolehlivě a zaručeně. Seznam zdarma.

F. PANCNER, Inc. 6514 West Cermak Rd.,
BERWYN, ILL. 60402 ☎ (312) 484-3459.
Obchodní hodiny: **Denně od 9:30 hod. ráno do 6:00 hod. večer.**
V sobotu od 9:00 hod. ráno do 6 večer.
V neděli zavřeno.

Our 105th Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of
Federal Home Loan Bank System

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

SAVING IS CONVENIENT HERE!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546
PHONE: 442-5700

INSURED SAVINGS
—up to $100.000.00—
by Federal Savings and Loan Insurance Corp.

modlitby a dobré skutky jsou dnes, 19. června, všechny na Vaše úmysly. Budu s Vámi a se sestrou M. Amelií celý den a budu opakovati: štěstí a vše nejlepší a ochranu Boží. Vaše Anežka." Jak vidět, i po tolika létech v cizí zemi, jejíž jazyk ovládala záviděníhodně, nezapomněla svou mateřštinu ani slovem, ani písmem. Její infinitivy s koncovkou „-ti" mi byly - nevím proč? - zvlášť milé. Kdykoli si pročítám žalm 130., vždycky na tu dobrou služebnici Páně vděčně vzpomínám a pohlédnu na stříbrnou Madonu, zavěšenou na zeď.

Zmíněná Maria Amália byla sestřičce Holíbkové sekretářkou. V žaltáři u čísla 99. a jeho veršů: Vězte, Hospodin, že Bůh jest, on nás učinil a ne my sami; jsme lid jeho a ovce pastvy jeho... Neboť dobrotiv je Hospodin, na věky milosrdenství jeho, a rod od rodu věrnost jeho - a hned vedle zůstal vlepen obrázek Anděla od Fillippino Lippiho s poděkováním za vánoční gratulaci. Netroufám si její rukopis přetlumočit v portugalštině, jak je psán, připojím pouze jeho zakončení: Felicidades tambem para Vocés. Um abraco muito grande para ambos. S. Maria Amelia, 20.1.68. Za půl roku *poté jsem ji poznal osobně.* Společně se sestřičkou Holíbkovou na mou „počest" vypila pražské kafe, mnohonásobně jiné od brazilského „cafezinha". Dodnes je nosím v srdci jako hrdinky.

Než se nám podařilo odjet z domova, rádi jsme brouzdali po českém lese. Jednou jsme na procházce či sbírání hub našli sojčí pírko. Samozřejmě, máteř si ho schovala a vpíchla k 31. žalmu, který ten večer četla, když došel dopis se vzácnou připomínkou domova. Stejně milým setkáním se peříčko ukázalo i mně - o třicet roků později.

V žaltáři si máteř zakládala stránky koženou záložkou. Šikovnými prsty dokázala téměř z ničeho udělat velké věci. Záložka z kůže, mámou malovaná, je „stále v provozu" i se stopami jejích prstů jako punc, nebo znamení na způsob středověkého počínání stavitelů katedrál.

Z doby našeho valně krátkého pobytu v její nové vlasti pochází list fikusu - (tam zvané seringueira) - vložila ho na památku našeho setkání k veršům žalmu 107. „Posíněno jest mé srdce, Bože, posílněno jest mé srdce. Nuže, budu zpívati a hráti! Probuď se duše má, probuď se harfo a citaro, ze spánku jitřenku budu budit. Budu tě chválit mezi národy, Pane, oslavovat tebe mezi kmeny. Neboť je veliká až k nebi tvá milost, tvá věrnost až do oblaků. Rač se povznésti, Bože, nad nebesa, velebnost tvá nad veškerou zemi, by tvoji miláčci byli vysvobozeni". - Vzájemné shledání s námi ji tenkrát muselo naplnit vděkem a radostí, vyzpívanou žalmem víc než přiléhavým.

Na vnitřní straně přední desky je vlepen obrázek Jesliček, patrně prvních, které jí v nové zemi přišly do ruky. Jednoduchý, ale zvlášť milý tomu, kdo před nimi klekal i doma.

Na zadní předsádce si máteř citát z Modlitby tohoto večera - (z roku 1938) - doplnila kresbou sochaře Františka Bílka „Pravda od Boha". Karel Čapek, nezdolný vlastenec, končil svou úpěnlivou modlitbu slovy: „Bože, prosím Tě, abys každému z nás vdechl ducha důvěry: abys nikoho nenechal marně zoufat, ale hledat, v čem může být platný pro budoucí úkoly věčného národa. Potřebujeme víry. Potřebujeme vnitřní síly. Potřebujeme účinné lásky..." Sousedství se starověkými žalmy je výstižné a pro máteř příznačné. Rozpoznala v Čapkovi básníka českého žalozpěvu.

Když jsem obrátil tuto pro národ tak smutnou stránku, nalezl jsem překrásný citát z Williama Wallace Roseho: „Jsi-li chudá, pracuj! Jsi-li bohatá, pracuj! Zdá-li se ti nespravedlivou tíha odpovědnosti na tebe vložená, pracuj! Jsi-li šťastna, pokračuj v práci. Lenost připravuje půdu pro pochybnosti a strach. Drtí-li tě smutek, že milovaná osoba není upřímná, pracuj! Jsi-li zklamána a zdrcena, pracuj! Kolísáš-li u víře a selhává-li rozum, pracuj! Hrnou-tí-li se tvé sny a naděje se zdají být pohřbeny, pracuj! Pracuj tak, jakoby tvůj život byl v nebezpečí! A tak tomu skutečně je. Pracuj věrně a pracuj s vírou! Práce je jediný lék proti zhroucení duševnímu i tělesnému."

Tuto mnohohlasnou výzvu přijala máteř co pobídku k práci pro nešťastný národ. Když ovdověla, získala spoustu času a věnovala ho české kolonii. Rozproudila její život na nejvyšší obrátky. Za činnost tak neuvěřitelnou se jí na sklonku života dostalo nejvyšších uznání a vděčnosti tisíců přesazených Čechů.

Vůbec se nedivím, že si vystřihla ve svém zápalu, který nebyl jen vnější, ale hluboký a opravdový, českého lvíčka a přimalovala k němu československou vlajku, jak vypadaly před okleštěním. Nad lvíčka zapsala datum i pro ni zvláště památné - (prožila převrat v Národní Stráži) „28. X. 1918" a k nohám státního symbolu připsala „Saó Paulo 1953" - tedy krátce po příjezdu za moře.

Vyhezčenou knížku rukou i duší máteře beru do ruky často. Hroužím se do čtení, máteř vysedává vedle mne. Nad jednotlivými žalmy se na sebe podíváme, že souhlasíme, a že na nás působí souzvučně. - Matce tehdy, mně dnes - provívá zšedlou hlavu vzrušení jejího srdce a vše, co ji četbou uklidnilo. Nezřídka cítím její dech na rameni, když naň klade svou citlivou, životem unavenou ruku.

Když pak otevřu oči dokořán, sedím nad žalmy opuštěn. Těším se aspoň teplem matčiných rukou, které s desek žaltáře nikdy nevyprchá.

Josef Herman

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Member F.D.I.C.

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402

Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650

ALL PHONES:
484-0800

Kašpárkovo loutkové divadélko,

v sobotu 4. června 1988
ve 4 hod. odpoledne
v Masarykově škole
5701 W. 22nd Place Cicero, Ill.

Má poklonka, nazdárek,
klaní se vám Kašpárek!!

Čs. misie sv. Vojtěcha,
Zemská CM Liga
a české farnosti v Ontariu

POZVÁNÍ

NA 36. NÁRODNÍ POUŤ
- LETOS „ANEŽSKOU"

DO BASILIKY

KANADSKÝCH MUČEDNÍKŮ
A
PANNY MARIE MEZI HURONY

V NEDĚLI 5. ČERVNA 1988

MIDLAND, ONT.

Program:

Sv. zpověď v kostele od 9 - 10.45 - zpovídá O.J. Šach - možná O. J. Macenauer.

Slavná polní mše sv. o 11 hod. - celebranti O. J. Šach Macenauer - J. Novotný S.J. Mše sv. bude obětována za naši trpící vlast s prosbou, aby sv. Otec Jan Pavel II. kanonizoval Bl. Anežku Přemyslovnu; za kněžská a řeholní povolání pro naši vlast; za naše Nepomucenum v Římě; za vězněné spolubratry kněze i laiky; za zemřelé v koncentr. táborech.

Odpoledne přesně o 2 hod. - Křížová cesta: povede ji O. J. Macenauer, nebo O. Frant. Blažek, farář kostela sv. Václava v Torontě. Po Křížové cestě slavné Eucharistické požehnání - O. Frant. Blažek. Pomodlíme se za naše drahé zesnulé poutníky a oběti teroru.

Symposium se koná mezi mší sv. a Křížovou cestou **o 1 hod. odpoledne.** Moderator: Dr. Jiří V. Římek z Ottawy, Ont.

Poutní mešní oběra patří svatyni mučedníků. Personál svatyně ji vybere během mše sv. Bud'te hodně štědří. Zaplať Pán Bůh.

Milodar misii sv. Vojtěcha - hodláte-li něco věnovat - vložte do misijní obálky, budou rozdány během Křížové cesty a od členů misie a C.M.L. sebrány.

Nedávejte misijní obálky do košíčků pro svatyni! Způsobuje to hodně práce; ředitel ji dá nám - pošle ji poštou a já mu to zase poštou vracím, jelikož to patří svatyni. - Děkuji za vaše milodary a porozumění. Rovněž možno přispět na Nepomucenum a fond kanceláře našeho Otce biskupa Jaroslava Škarvady.

Pozdrav Jeho Eminence Františka kardinála Tomáška, arcibiskupa pražského:
Otec kardinál Tomášek děkuje všem poutníkům za modlitby a dary, poslané jemu a ostatním ordinářům do vlasti u příležitosti svátků vánočních a velikonočních. Moc, moc děkuje za modlitby za vlast a prosí, abychom neustali a modlili se dále a houževnatěji. „Vlast potřebuje modlitby a oběti". Slibujeme, Eminence, že neustaneme a nepřestaneme tlouci na brány nebeské, prosíme drahé vlasti patrony, aby se za naše národy přimlouvali.

Pouť k sv. Antonínu - Chatham, Ont:
se bude konat ve dnech 11. a 12. června v Chathamu. Sobota večer - mše sv. a potom veselice. V neděli o 10. hod. dopol. průvod Božího Těla; 10.30 A.M. slavná, koncelebrovaná mše sv. pod širým nebem před kostelem sv. Antonína; kazatel - Msgr. Dr. Petr Esterka, vikář O. biskupa Škarvady pro Ameriku a Kanadu. Odpoledne: Národopisná slavnost krojovaných skupin s tanci v malebných slovácých krojích. Srdečně vás i nás všechny zve Otec Jurka Kadlec, farář osady sv. Antonína v Chathamu. Přijed'te všichni kdo můžete.

Další pouť C.M.L. naší farnosti a Svobodných polit. křest'. pracovníků: **Pouť k Panně Marii v exilu** bude se konat 2. neděli v říjnu - tj. 9. října 1988 do Lisle, benedikt. opatství sv. Prokopa v Illinois, USA. - pod protektorátem Njd. Otce Valentina Skliluzáčka, bývalého svatoporkopského opata. Úmysly jsou totožné s naší poutí do Midlandu.

Podpora Nepomucenu a biskupského fondu - společně s Fondem pro postavení oltáře Panně Marii v portugalské Fatimě za účelem získání dobropisu pro daně, je možné zaslat milodary na adresu misie sv. Vojtěcha. - Jinak oltář Panny Marie ve Fatimě má již své bankovní konto: správcem je p. V. Vostřez (18 Aintree Crt. Hamilton, Ont. Nebude-li možné z jakýchkoliv důvodů oltář postavit, peníze budou vráceny. Udejte vždy svou adresu a zip směrovku. Rovněž žádosti o mše sv. dejte prosím do obálky; jméno dárce a úmysl, za koho se má mše sv. obětovat. Za vaše snahy podpořit naše podniky pro větší čest a slávu Boží, za milovanou vlast a za vše ostatní, vám všem přítomným a i nepřítomným poutníkům děkujeme a od Pána Boha a Matičky Pána Ježíše vyprošujeme hojné Boží požehnání, milosti a dobré zdraví.

Vám v Kristu Pánu, Panně Marii, sv. Josefu a všem v naší drahé vlasti milých patronů, oddaní pořadatelé pouti do Midlandu, Chathamu a do Lisle -

O. Josef V. Šach
duch. rádce

Václav J. Vostřez
předseda C.M.L.

LETEM SVĚTEM

Moskva. — Konstantin Charčev, předseda departmentu pro náboženské záležitosti v sovětské vládě řekl, že prý Sovětský svaz „bude hledět zlepšit své zákony, vztahující se na církve a náboženské obřady". Bude např. vytištěno více biblí, a na žádost papeže bude dovoleno dovézt do země dalších 50 tisíc biblí - což je jako kapka do moře. Současné zákony, zakazující poskytování náboženské výuky dětem, budou však prý asi dále podrženy. - Anatoly Krasykov, náměstek ředitele úřední vládní zpravodajské služby TASS, řekl za své nedávné návštěvy Říma, že prý v SSSR existuje stále více příznivé klima pro dovolení papežské návštěvy SSSR; sovětská vláda prý zvláště příznivě reagovala na poslední papežskou encykliku „O sociálních starostech církve", ve které papež kladl vinu za chudobu ve světě a nedostatečný ekonomický rozvoj oběma stranám, východnímu i západnímu bloku. Tím prý byla byla „otevřena brána k dialogu a k užitečné spolupráci mezi věřícími a nevěřícími, mezi katolíky a nekatolíky." Letošní oslavy milenia křesťanství v Rusku však nejsou dosud „dost vhodnou" příležitostí pro papežskou návštěvu SSSR, protože autority pravoslavné církve se obávaly, že by se papežova návštěva stala všeobecným středem zájmu a zastínila by samotné oslavy milenia, sponsorované pravoslavnou církví. - Jeden mluvčí pravoslavné ruské církve řekl zase dopisovateli italského katolického deníku „Avvenire", že prý jedinou velkou překážkou v ekumenických vztazích mezi pravoslavnými křesťany a římskými katolíky je požadavek Vatikánu, aby sovětská vláda - v souhlase s Helsinskou smlouvou o lidských právech - uznala zákonem „Ukrajinskou katolickou církev", která byla sovětskou vládou po 2. světové válce přičleněna k moskevskému patriarchátu. Pravoslavná církev prý v tom vidí „pokus Vatikánu o rozdělení pravoslavných křesťanských komunit". Tedy, celkem vzato, „nová sovětská politika glasnosti" vůči náboženství bude ještě asi dlouho pouze kosmetické povahy a pronásledování náboženství režimem bude trvat dále.

● ● ●

Budapešť. — Na mimořádném sjezdu komunistické strany Mad'arska byla v rámci Gorbačovových reforem učiněna hluboká změna ve vedení strany. Jánoš Kádár, dnes už 76-letý, který byl generálním tajemníkem komunistické strany Mad'arska od roku 1956, kdy sovětské tanky rozdrtily protikomunistické mad'arské povstání, byl zproštěn své funkce a novým generálním tajemníkem se stal 57-letý Karoly Grosz, dosavadní ministerský předseda. Grosz bude mít za úkol provedení významnějších ekonomických reforem „podle vzoru" Gorbačovovy perestrojky, aby ozdravil upadající mad'arskou ekonomii. V Mad'arsku je nyní 18 % onflace, zahraniční dluh činí 10.9 biliónu dolarů a životní úroveň lidu stále klesá. Nové reformy budou předpokládat větší oběti ze strany obyvatelstva, které je přijme, povedou-li k větší demokratizaci celého systému. Grosz je rozhodnut - prý opravdu - opravdicky - demokratizaci komunistické strany provést výběrovou volbou kandidátů na zodpovědných místech nikoliv však dovolením opoziční vládní strany. Rovněž bylo 40 % přestárlých členů Ústředního výboru komunistické strany nahrazeno mladšími lidmi, kteří Kreml v lásce nemají.

● ● ●

Chicago. — Dne 20. května bylo Chicago s okolím ohromeno šílením 30-leté ženy Laurie Dann-ové, která ozbrojená třemi puškami a revolverem, na severním chicagském předměstí Winnetka vnikla za dopoledního vyučování do jedné třídy obecné školy „Hubbard Woods" a začala střílet do přítomných školáků; jeden z nich - osmiletý Nicholas Corwin - byl zastřelen a pět dalších bylo velmi vážně zraněno. Pak ještě v jednom soukromém bytě vážně zranila střelbou jednoho univerzitního studenta, který ji chtěl zbraně odejmout. Když pak přivolaná policie dům obklíčila, Dannová se zastřelila sama ranou do úst. - Předtím delší dobu projevovala různé „bizarní chování". Pokusila se bodcem na led zavraždit svého manžela, od kterého byla rozloučena. Telefonem vyhrožovala lidem, kteří se jí nelíbili, že je zastřelí. Rozdílela mírně otrávené potraviny, jezdila hodiny výtahem a chodila nahá po chodbách činžáku v němž bydlila. Přitom měla dovolení nosit při sobě střelnou zbraň. Policie věděla o jejích hrozbách, že zastřelí různé lidi, avšak nechávala ji na svobodě, protože prý neměla po ruce dostatek přesvědčivých důkazů pro její nebezpečné chování. Nyní odborníci v psychologii a sociální pracovníci se snaží, jak nejlépe mohou, uklidnit obyvatele a zejména školáky jinak klidného a blahobytného předměstí Winnetky, které je ohromeno a úplně „vyvedeno z míry" touto tragickou událostí.

● ● ●

Kinšása. — V severním Zairu, bývalém Belgickém Kongu, v neproniknutelném pralese Ituri - svou rozlohou dvakrát tak velkém jako naše Čechy - žijí lidští trpaslíci - „pygmiové", kmene Efé. Proto, že žili v těžko přístupném pralese, úplně odříznuti od ostatního světa, nikdo se o ně nestaral. Stýkali se pouze s černochy žijícími ve vesnicích na pokraji pralesa, a tam také někteří dobře smýšlející belgické řeholní sestry je někdy podělovaly cukrovinkami. V černošských vesnicích se pygmiové naučili znát pivo a cukr, a tam také stykem s vnějškem někteří onemocněli na nemoci, proti kterým jejich organismus nebyl odolný. Neznali zemědělství; živili se sbíráním plodů pralesa a masem tam žijících zvířat: ještěrek, hadů, opic i slonů, které zabíjeli otrávenými šípy a prodávali černochům za pivo a různé bezcenné tretky. Jejich zdravotní ošetření bylo primitivní; pouze znali některé léčivé rostliny, kořeny či bobule. Protože trpěli hladem, podvýživou a různými nemocemi, jejich počet se stále snižoval. V roce 1930 jich bylo podle odhadů asi 35,000, avšak v roce 1974 už jen asi 3,800. Hrozilo jim úplné vymření. Dnešní zairská vláda nemá ani prostředky ani zájem se o ně starat. V polovině sedmdesátých let se o jejich případ začal znovu zajímat Američan belgického původu Jean-Pierre Hallet, specialista v agronomii, který spolu s 10 spolupracovníky založil soukromou dobročinnou organizaci „Pygmy Fund", která financuje zaučování pygmiů do metod primitivního zemědělství - (v pralese Ituri není možno zatím nic jiného podnikat) - a také jim umožňuje základní školní výchovu, i když jen velmi primitivní - na pokročilejší vzdělání nejsou dosud pygmiové připraveni. Zároveň se jim Hallet snaží poskytnout aspoň základní zdravotní ošetření. Cílem těchto snah je naučit pygmijce postarat se sami o sebe, o svou výživu, své zdraví, o přežití ve svrchovaně nesnadných podmínkách pralesa a pozvolna se připravit na začlenění se do moderní společnosti. Tak se této Halletově akci podařilo zastavit vymírání pygmijců; dnes jich je už asi 5,000. V říjnu 1987 president Reagan udělil Halletovi a jeho spolupracovníkům čestnou „presidentskou cenu pro skončení hladu" - Presidential End Hunger Award, která je každoročně udělována osobám či organizacím, které významným způsobem přispějí ke skončení hladu ve světě. Předtím v roce 1986 tuto cenu obdržela organizace „Peace Corps" založená pres. Kennedym. - V padesátých letech byl Jean-Pierre Hallet jako odborník v zemědělství ve službách belgické vlády v tehdejším ještě Belgickém Kongu - dnešním Zairu; tehdy přišel poprvé do styku s pygmijci Efé. Málem byl usmrcen otráveným šípem. Pygmijci, polodivocí, tehdy nechtěli nikoho vpustit do „svého" pralesa. Potom v šedesátých letech o tom napsal v USA svou knihu „Congo Kitabu - Zápisky z Konga", která se rychle stala „best sellerem". Dnes žije v Kalifornii. - Už staří řečtí a římští spisovatelé věděli o existenci pygmijců v Ituri. Středověcí scholastičtí filosofové si pak položili otázku, zda pygmijci - trpaslíci, jsou lidské bytosti, a na tuto otázku dali zápornou odpověď. Neznali je z vlastní zkušenosti, nýbrž pouze z vyprávění starých autorů.

● ● ●

Dubai. — Íránci začali opět dráždit Spojené státy, které 29. dubna prohlásily, že budou hájit proti íránským útokům všechny obchodní lodi neutrálních zemí, plující v Perském zálivu a budou-li žádat o americkou pomoc. Dne 18. května íránské dělové čluny napadly japonskou obchodní lod' „Ace Chemi", a 19. května pak norskou cisternovou lod' „Berge Strand" v Hormúzké úžině; způsobily však jen nepatrné škody a zmizely dříve, než americká pomoc mohla přijít. Irán tím chtěl jasně ukázat, že USA nemohou zabránit jeho útokům na cizí lodi. Pozorovatelé však říkají, že Irán si tak zahrává s ohněm; nakonec USA mohou ztratit trpělivost a udeří velmi tvrdě Irán tam, kde to nejméně očekává, stejně jako to dříve učinily Gadhafyho Libyi.

● ● ●

Moskva. — Eduard Rosental, sovětský historik a politický analysta pro zpravodajskou službu „Novosti", potvrdil 19. května správnost zprávy pařížské tiskové služby „Agence France Press", která obsahovala počet sovětských vojáků, padlých za 8 a půl roční okupace Afghanistánu, na 12 až 15 tisíc. US státní department odhadoval celkový počet padlých a zraněných sovětských vojáků v Afghanistánu na 33 až 38 tisíc, z čehož prý asi třetina bylo padlých. Sověti v souhlase s ženevskou smlouvou začali opouštět Afghanistán 15. května. - Sovětský zásah v Afghanistánu je někdy srovnáván s americkým zásahem ve Vietnamu, kde padlo celkem 47,253

MEALMAKERS

6714 W. Cermak Berwyn

"Only Mama Cooks Better"

Fully Cooked Meals

We Cater To Parties

- Dumplings
- Sausages
- Roast Duck
- Bakery Goods
- Roast Pork
- Jaternice
- Breaded Pork Tenderloin
- Beef With Speciality Gravies
- And Lots More Fine Foods

10% Off Any Purchase With This Coupon

Delivery Service 484-2711 Why Cook? Call Us

FAMILY PRACTICE CENTER

JAN TUROŇ, M.D.

Family Physician

8905 W. Burlington, Brookfield, IL 60513

Ordinační hodiny:
Pondělí 9:00 a.m. – 9:00 p.m.
Úterý 1:00 p.m. – 9:00 p.m.
Středa 9:00 a.m. – 1:00 p.m.
Čtvrtek 9:00 a.m. – 9:00 p.m.
Pátek 9:00 a.m. – 3:00 p.m.

ANSWERING SERVICE 24 HOURS ☎ 387 - 7000

amerických vojáků. Žádná z obou velmocí nedosáhla při těchto vojenských akcích svého cíle, i když je obrovský rozdíl mezi cílem, který sledovali Američané v Jižním Vietnamu a tím, proč vtrhli Sověti do Afghanistánu. Druhý veliký rozdíl mezi oběma válkami spočívá rovněž v jejich vedení a průběhu. Američané mohli v Indočíně válku vyhrát, kdyby jim v tom politicky nebránil jejich vlastní kongres svou nedomyšlenou politikou, zatímco sovětským generálům v Afghanistánu nikdo v Kremlu nebránil užívat i těch nejbrutálnějších metod k dosažení vojenského vítězství, ani „sovětský lid" nikdy proti válce v Afghanistánu nesměl protestovat. Přesto se však rudoarmějcům nepodařilo afghánské partyzánské obránce svobody zdolat, i když měli daleko jednodušší a chudší výzbroj než Sověti. Nakonec pak je značný rozdíl i v tom, že v Indočíně domorodé obyvatelstvo před Američany neutíkalo, zatímco před Sověty utíkalo houfně do sousedního Pakistánu a Iránu.

● ● ●

Kourou. — Dne 17. května Evropský vesmírový úřad vypálil do vesmíru ze stanice Kourou ve Francouzské Guyaně už 22. raketu „Ariane", která pak úspěšně umístila 22,500 mil nad zemí komunikační družici „Intelsat V-F13". Ta je schopna přenášet současně 15,000 telefonických rozhovoru a zároveň i vysílání dvou televizních kanálů. Tato družice je vlastnictvím „International Telecommunication Organisation", která chce umístit ve vesmíru celkem 15 podobných družic. V květnu 1986 se let rakety Ariane do vesmíru nepodařil; v důsledku provádění potřebných oprav se potom po dobu 18 měsíců tyto lety ze základny Kourou nekonaly. Doposud bylo učiněno 22 výpalů rakety Ariane do vesmítu, z nichž se 4 starty nepodařily. Evropský vesmírový úřad už obdržel 44 dalších objednávek na umístění soukromých obchodních družic ve vesmíru; letos jich tam chce umístit celkem 8, devět v roce 1989 a devět v roce 1990. Umístění umělé družice ve vesmíru pomocí rakety Ariane stojí 53 milionů dolarů při užití lehčí rakety „Ariane 2", a 105 milionů dolarů při užití těžší „Ariane 4", která je schopna nést až 4.4 tuny nákladu. Konkurenci Evropskému vesmírovému úřadu v umíst'ování obchodních družic ve vesmíru dělají americké raketové společnosti Martin Marietta, Mc Donnell Douglas a General Dynamics jakož i podobné sovětské a čínské raketové podniky.

● ● ●

Washington. — Tajná policie FBI právě vydala zprávu „The KGB and the Library Target 1962 - Present", ve které říká, že SSSR už 26 let provádí „masivní špionážní operace" v amerických knihovnách v úsilí obdržet důležité technologické a vědecké znalosti, které dosud nebyly prohlášeny za národní tajemství, a proto tyto výzvědné operace nejsou americkým zákonem zakázány. Přitom však sovětští agenti se snaží v knihovním personálu a mezi studenty rekrutovat osoby, které by byly ochotny provádět výzvědnou službu v oborech vědy a technologie pro SSSR. Sověti se zejména zajímají o Knihovnu US Kongresu, o vědecká a technická oddělení veřejných knihoven, jakož i o specialisovaná oddělení univerzitních knihoven a informačních ústavů. Velmi živě se také zajímají o promoční téze a zvláštní odborné práce studentů. Tak se snaží poznat nově objevenou US technologii, které případně bude možno užít i pro vojenské účely ještě dříve, než tato technologie či vědecký objev jsou prohlášeny za národní tajemství. Mezi knihovnickým personálem, studenty a vědci pokročilé technologie se sovětští agenti snaží nalézt „dobře smýšlející" lidi, kteří by byli ochotni předávat Sovětům také různé věci, které už jsou předmětem vojenského či technologického tajemství. Z toho důvodu ředitelství FBI požádalo správy knihoven, aby pomáhaly odhalit osoby, podezřelé ze spolupráce se sovětskými agenty. - A to všechno se děje dále i ve stínu Gorbačovovy „glasnosti a perestrojky"...

● ● ●

Moskva. — Funkce generálního tajemníka komunistické strany SSSR byla doposud doživotní; první výjimkou byl Malenkov, který nastoupil po Stalinovi a druhou byl Chruščov, který byl zbaven funkce v roce 1964. Národní konference komunistické strany SSSR, která začne 28. června, prý bude uvažovat o omezení funkčního období, generálního tajemníka na 2 či 3 osmileté termíny. Velká změna to tedy nebude. Gorbačov už v lednu 1987 navrhl, aby všichni přestárlí vysocí funkcionáři ve straně byli nahrazováni mladšími silami, jmenovanými jen na omezenou dobu, které by se tak staly „více zodpovědnými před lidem".

● ● ●

Washington. — Generální tajemník „US katolické konference" Msgr. Daniel F. Hoye předal US státnímu tajemníku George Shultzovi opis prohlášení panamských biskupů, ve kterém tito vyslovili svůj nesouhlas s US ekonomickými sankcemi proti Panamě. US katolická konference je zvláštní oddělení US katolických biskupů pro politické záležitosti. Msgr. Hoye řekl, že panamští biskupové sice plně sdílejí cíle dnešní US politiky vůči Panamě: obnovení demokracie, skončení korupce vládních kruhů, skončení porušování lidských práv a zastavení ilegální přepravy omamných drog přes Panamu do Spojených států. Zároveň však vyslovují obavy, že tyto US sankce po delší době budou mít zhoubný vliv na panamskou ekonomii, čímž bude trpět zejména panamský lid a nikoliv gen. Noriega, který bude mít o sebe a své generály dobře postaráno. Proto panamští biskupové žádají washingtonskou vládu, aby vzala ohled na tyto skutečnosti a zrušila aspoň některé z ekonomických sankcí proti Panamě a snažila se dosáhnout svého cíle spíše diplomatickými prostředky. Jinak prý je nebezpečí, že panamský lid bude považovat dále trvající ekonomické sankce za „cizí zásah" do vnitřních panamských záležitostí a za porušení národní svrchovanosti, čímž by se pak Noriegova posice uvnitř Panamy nakonec ještě posílila. US vláda prý by měla spíše užít prostředků, které nepřinášejí dodatečné utrpení už beztak silně postiženému panamskému lidu. - US státní department mezitím oznámil, že nynější vyjednávání US delegace s Noriegou neměla úspěch a byla tedy přerušena. - Koho však ale mohlo kdy v US departmentu napadnout, že diktátor Noriega se vzdá své moci jen pro nějakou obžalobu z obchodování narkotiky, když má v různých světových bankách uloženy biliony dolarů! Určitě existuje jiný účinnější způsob, jak jej poslat do pense. V panamské armádě by se už býval asi našel některý poctivý důstojník, který s jeho metodami vlády nesouhlasí a byl by býval schopewn udělat vládní převrat.

● ● ●

Santiago, Čile. — Čilská vojenská policie „carabineros" užila slzotvorného plynu k rozehnání shromáždění katolických kněží, řeholních sester a laiků, kteří veřejně protestovali proti běžné praktice trýznění politických odpůrců režimu gen. Pinocheta ve vězeních, na vojenských základnách a na policejních stanicích. Zmínění demonstranti, členové „Hnutí Šebastiána Acevedo proti trýznění", se totiž shromáždili před jedněmi policejními kasárnami hlavního města, zpívali náboženské písně a veřejně vystavovali seznamy Čilanů, kteří byly v těchto kasárnách trýzněni. Právě asi o hodinu dříve tam policie přivedla 23 studentů vyšších škol, aby byli podrobeni „vyšetřování"; tito studenti totiž předtím obsadili jednu dívčí vyšší školu na protest proti snížení vládních výdajů na školství. Shromáždění katolíci se nakonec pokojně rozešli; nikdo nebyl ani zraněn ani zatčen.

● ● ●

New Delhi. — Indická vláda má stálé potíže se sikhickými separatisty, kteří už 5 let požadují nezávislost pro svůj severoindický stát Penjab, který by pak chtěli přejmenovat na „Khalistan" neboli „Země čistých". Ve svém úsilí o prosazení svého požadavku provádějí po Indii periodicky různé teroristické přepady. Jen během 4 prvních měsíců letošního roku už zahynulo v důsledku jejich násilností více než tisíc lidí. V roce 1984 - tehdejší indická ministerská předsedkyně Indira Gandhiová, v úsilí učinit konec minulým a stálým násilnostem militantních Sikhů - poslala armádu, aby podnikla útok na hlavní sikhickou svatyni „Zlaceného chrámu" ve městě Amritsar, která se stala hlavní baštou sikhického odporu a terorismu. Tehdy bylo indickou armádou zabito asi 1,200 sikhických fanatiků a chrám byl vážně poškozen. O čtyři měsíce později pak byla na pomstu Gandhiová zavražděna sikhickými členy své vlastní tělesné stráže. Její syn Rajiv Gandhi, dnešní ministerský předseda Indie, si nyní v podobné situaci počínal s větší opatrností. Dne 9. května dal tuto svatyni obklíčit vojáky, kteří však nesměli do ní vstoupit. Ve svatyni bylo přítomno asi 100 sikhických separatistů. Za obléhání, které trvalo 10 dnů, vládní ostrostřelci zastřelili 37 militantních Sikhů a dva přítomní Sikhové spáchali sebevraždu požitím cyanidu. Posléze 18. května 46 Sikhů, stále přítomných v chrámě, se z hladu vzdalo a bylo odvedeno policií. Obléhání této svatyně začalo 9. května, když jeden sikhický extrémista zastřelil indického policistu, který konal svou pravidelnou dozorčí službu chrámového okolí. Potom 2,800 indických vojáků obklíčilo pozemek chrámu. Tato kapitulace je považována za význačné politické vítězství ministerského předsedy Gandhiho. Mezi těmi, kteří se vzdali, byla také jedna žena a 8 chlapců, jimž bylo méně než 12 let. - Touto kapitulací však současné nepokoje sikhických separatistů nejsou skončeny. Sikhičtí teroristé po celém státě Punjab napadají stále znovu hinduistické obyvatelstvo; dne 18. května např. zastřelili 30 nesikhických zemědělských dělníků nedaleko hlavního města Chandigarh, a v noci 19. května povraždili na různých místech ve státě celkem 43 lidí. Od 9. května zavraždili už celkem 195 lidí. Dne 20. května pak několik tisíc členů policejní milice podniklo útoky na známé skrýše sikhických teroristů po celém státě Punjab v úsilí učinit těmto násilnostem konec. Zatím nebyly přineseny žádné další zprávy o sikhických násilnostech.

Memorial Day Greetings
CESAR'S LTD.
3112 1/2 Oak Park Ave.
BERWYN, IL.
Ø 795 - 8788
Tacos - Fresh Cut Fries
B-B-Q Ribs
Open 10 A.M. to 10 P.M.
MON. thru FRI.
SAT. 11 A.M. to 8 P.M.
CLOSED SUNDAY

Save, Invest and Insure Your Investments Right Where You Bank!

MidAmerica Federal
Savings and Financial Services

Assets over $1 BILLION
FSLIC

Hugo Koranda
• Chairman of the Board, Emeritus

Cicero
5900 W. Cermak
863-6700
4830 W. Cermak
656-1770
Riverside
40 E. Burlington
442-9700
Clarendon Hills
55th & Holmes
325-7300
LaGrange Park
1921 E. 31st St.
579-1400
Wheaton
250 E. Roosevelt
653-4880
Western Springs
40 W. 47th St.
246-8990
St. Charles
2600 E. Main St.
377-2100
Naperville
1001 S. Washington
420-1001
9 E. Ogden Ave.
420-8000

SPORT

I. liga kopané v Československu

Výsledky 24. kola

Vítkovice - Sparta 1:2

8.000 diváků ve Vítkovicích vidělo další porážku domácích, kteří nyní bojují o záchranu v lize. Branky: 7. min. Griga 0:1, 25. min. Skuhravý 0:2, 53. min. Houška 1:2.

Slavia - Cheb 1:1

6.000 diváků čekalo marně na vítězství červenobílých, kterým to nijak nejde. Branky: 56. min. Jeslínek z penalty 1:0, 67. min. Kafka 1:1.

Prešov - Ostrava 0:1

881 platících diváku při deštivém počasí hodně kopané nevidělo. Jedinou branku střelil Daněk z penalty.

B. Bystrica - Trnava 1:0

3,376 diváků vidělo zápas slabé úrovně. Jedinou branku střelil v 55. min. Gombár z penalty.

Žilina - Hr. Králové 2:0

Žilina potřebuje body, aby nespadla do Národní ligy. 3,103 diváků bylo s výsledkem velmi spokojeno. Branky: 24. min. Kimler, 87. min. Šebík.

D. Streda - Dukla 1:1

8,031 diváku sledovalo boj o účast na Evropském poháru, ve kterém nepadlo rozhodnutí. Branky: 3. min. Bittengel 0:1, 21. min. Šoltés 1:1.

Inter - Nitra 4:1

6.500 diváků vidělo dobrý fotbal a spoustu branek. Branky dali: Březík, Loncz, Richter a Morávek za Inter; Molnár za Nitru.

Bohemians - Olomouc 0:1

4,622 diváku bylo překvapeno pěkným výkonem Moravanu. Jedinou branku zápasu střelil již v 10. min. Maroši.

Tabulka

1. SPARTA	60:16	40
2. OSTRAVA	39:29	29
3. D.STREDA	31:25	29
4. DUKLA	36:26	28
5. OLOMOUC	41:32	27
6. CHEB	25:27	25
7. BOHEMIANS	33:39	24
8. NITRA	35:33	23
9. B.BYSTRICA	34:36	23
10. SLAVIA	31:37	23
11. HR.KRÁLOVÉ	24:42	23
12. INTER	42:42	22
13. TRNAVA	28:36	21
14. VÍTKOVICE	38:39	20
15. ŽILINA	26:38	18
16. PREŠOV	22:47	9

★

I. národní liga kopané v Československu

Výsledky 24. kola: Teplice - Brno 1:2, Havířov - Ústí nad Labem 3:0, Slušovice - Liberec 3:1, Tábor - Zlín 1:0, Opava - České Budějovice 1:3, Frýdek-Místek - Xaverov 2:1, Mladá Boleslav - Plzeň 0:0.

Tabulka

1. PLZEŇ	30:13	36
2. BRNO	39:14	33
3. FR.MÍSTEK	33:19	29
4. TÁBOR	27:20	28
5. Č.BUDĚJOVICE	38:29	24
6. SLUŠOVICE	26:26	24
7. ZLÍN	22:20	23
8. CHOMUTOV	25:26	23
9. OPAVA	26:30	23
10. TEPLICE	31:31	21
11. HAVÍŘOV	21:25	21
12. ML.BOLESLAV	21:28	21
13. XAVEROV	27:40	17
14. LIBEREC	22:39	15
15. ÚSTÍ n/L.	19:46	12

1. S.N.F.L.

Výsledky 25. kola: Hurbanovo - Slovan 0:0, Považská Bystrica - Stropkov 3:0, Lok. Košice - Martin 0:1, Humenné - Spoje 0:2, Levice - Čadca 5:1, ČH Bratislava - ZTS Košice 0:0, Prievidza - Senica 1:1, Michalovce - Trebišov 0:0.

Tabulka

1. SLOVAN	41:13	38
2. P.BYSTRICA	44:23	33
3. SPOJE	42:34	32
4. HURBANOVO	38:19	30
5. MICHALOVCE	40:27	29
6. HUMENNÉ	30:27	26
7. LEVICE	38:28	25
8. SENICA	25:24	23
9. PRIEVIDZA	25:38	23
10. ČADCA	23:36	23
11. TREBIŠOV	31:36	22
12. STROPKOV	24:33	22
13. ZTS KOŠICE	28:32	21
14. MARTIN	28:41	19
15. LOK.KOŠICE	18:33	17
16. ČH BRATISLAVA	18:39	17

★

HOKEJ

Liba a Pasek do Minnesoty?

President klubu North Stars Lou Nanne odletěl do ČSSR, kde vyjednává přestup dvou předních hokejistů Československa do NHL.

Igor Liba, který hraje za Košice a Dušan Pašek z Bratislavy by měli hrát již na podzim za Minnesotu North Stars.

Jelikož oba hráči mají pod 30 let jejich naděje jsou velmi slabé. Oba tito hráči representovali Československo na XV. zimních OH v Kanadě.

HOKEJ - NHL

Stanley Cup do Edmontonu

Wayne Gretzky and CO. získali další trofej, když ve finále o Stanley Cup vyřadili mužstvo Boston Bruins.

Zásluhou Gretzkého Edmonton Oilers musejí být pokládáni za nejlepší hokejové mužstvo světa a měli by representovat Kanadu na všech světových turnajích.

AUTO - ZÁVODY INDY 500

Více než 30 závodníku se účastní na nejznámějším závodě světa „Indy 500", na Memorial víkend v Indianapolis.

Rick Mears z Kalifornie dosáhl největší rychlosti při kvalifikačních rozjížďkách 350 km za hodinu (219; 198 mil).

Z cizích závodníků jako šestý byl Holand'an Arie Luyendyk, který docílil zkušební rychlosti 213.6 mil, což je plných 341 km/hod.

Otec a syn Al Unser Jsou mezi prvními pěti. Taktéž Mario a Michael Andretti jsou mezi špičkou závodníku. Mario má zajištěnou čtvrtou posici při startu, zatímco Michael Andretti vyjede z desáté posice.

Nejstarší čili veterán tohoto závodu je 53 letý A. J. Foyt, který se zúčastnil tohoto závodu 30krát. A.J. Foyt vyhrál tento závod již 4krát.

Rozhodnutí padne v neděli za přítomnost více než 250.000 diváků, kteří uvidí nejen kdo je nejlepší závodník, nýbrž také kdo má nejlepší vůz.

Zprávy ze Sparty A.B.A. Chicago

Sparta - Eagles 0:0

Částečný úspěch mužstva Sparty. Velký favorit mistr Illinois - Eagles - nedovedl prorazit výborně hrající obranu Sparty a odvezl si domů pouze jeden bod.

Manažer Sparty Jarda Fajkus měl na hřišti nejlepší sestavu, avšak proti tomuto soupeři volil obrannou hru, pouze se dvěma útočníky.

Obrana zahrála výborně a co jí prošlo to zastavil brankář Chris Hagemann. V útoku to stále nejde a je možné, že již za dva týdny uvidíme v dresu Sparty novou posilu - našeho odchovance Karla Fajkuse, který pravděpodobně povede náš útok.

V neděli dne 29. května má Metro - Liga volno.

Příští kolo bude sehráno v neděli dne 5. června a Sparta hraje doma proti Vikings. Výkop ve 3 P.M.

Výsledky 5. kola: Gr. White - Schwaben 4:2, Sparta - Eagles 0:0, R. Wawel - Kickers 2:2, Trevian - Gr. White 0:4, Vikings - Schwaben 1:2, U. Serbs - Lightning 2:1.

Tabulka

1. KICKERS	3 2 0	14:5 8
2. EAGLES	3 1 0	9:2 7
3. SPARTA	2 3 0	6:4 7
4. GR.WHITE	3 1 1	12:4 7
5. SCHWABEN	2 2 1	12:8 6
6. U.SERBS	2 2 1	8:3 6
7. R.WAWEL	1 3 1	7:7 5
8. LIGHTNING	0 1 3	3:9 1
9. VIKINGS	0 1 4	4:12 1
10. TREVIAN	0 0 5	1:21 0

Jarda Fajkus

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVCŮ V ZAHRANIČÍ

Šesté místo československých reprezentantů na zimních OH v Calgary nedá veřejnosti doma spát! Lidé to vyjadřují takto: „Poslal bych naše hokejisty domů přes Aljašku a bez bot", „Je to ostuda," říká další, „prohrát s Německem!" „Navrhuji" říká jiný, „aby odstoupilo vedení našeho čs. hokeje." Opsali jsme to z „Gólu" - čs. týdeníku fotbalového a hokejového časopisu. A také se to stalo: trenéři byli vyměněni! K zamyšlení...

*

Jiří Hrdina z týmu Calgary Flames s netradičním číslem „17" už píše své zážitky, kterých má mnoho. Střednímu útočníkovi pražské Sparty je prý prozatím v Kanadě trochu smutno...

Karel Kryl, který právě skončil své úspěšné koncertní turné Kanadou a USA,účinkoval před léty na velkém sportovním set-

BARRINGTON OWNER RELOCATING

For sale 3/4 acre in Barrington Willage with 3 BD house, I 1/2 BA, L-shape DR hardwood floors, FR with FPL and BAR; Two car garage. $163,900 only. - Call Libby ☎ (312) 381 - 0500
R. Starch & Co.

(312) 867-4777

TYROLIAN INN
& HOFBRAUKELLER
6327 W. Gunnison
Harwood Hts., IL 60656
Your Hosts:
KLAUS & FAMILY

ADMS ENTERPRICES
RESIDENTIAL COMMERCIAL CONTRACTOR
GENERAL CARPENTRY WORK * CONCRETE
TUCK POINTING * KITCHEN * BATHROOMS
REC. ROOM * ROOFING * SIDING
CEILING FLOORS * WALLS TILE * PAINTING
PLASTERING * OAK FLOOR SANDING
JOHN BOSELA ☎ 620 - 8110 or PAGE 719 - 4040

MEMORIAL DAY GREETINGS
VAL GROSS PRINTING CO.
8736 W. Ogden
LYONS, IL.
✆ 442 - 0255
Complete Printing Service
Quality Offset & Letterpress
Serving The Western Suburbs
For Over 16 Years

MEMORIAL DAY GREETINGS
From
JEDLICKA AWNING Co.
6049 26th ST.
CICERO, IL.
✆ 863 - 0019
CANVAS - ALUMINUM
Awnings & Canopies

kání v Mnichově v rámci olympijských her. Tenkráte se jej zúčastnila i Olga Fikotová - Connelyová, která pak za to, co udělala, skončila neslavně. Byl tam tehdy přítomen i prof. Felix Mikula (dnes už zesnulý), Karel Drážďanský, sportovní reportér Svobodné Evropy, dr. Mirek Poseděl z Clevelandu, čs. boxér Jan Pošva ze Švýcarska a Josef Růžička, náš evropský zástupce Svazu. - Karel Kryl sklidil letos zasloužilý úspěch po Americe a Kanadě a Svaz mu vyjádřil radost, „že byl mezi námi". Jeho šlehy proti upravencům byly jedinečné!

Přejeme Ti, Karle, mnoho zdaru na vlnách Svobodné Evropy v Mnichově. Tvé relace jsou doma pilně poslouchané mladými a my máme z Tebe radost!

*

Královnou sportu bývá nazývána lehká atletika - hlavní sport OH: sport běžců, skokanů a vrhačů. Je tomu tak zcela právem. Výstižnou charakteristikou lehké atletiky je olympijské heslo R.P. Didona, francouzského pedagoga, který o ní řekl: „Rychleji, výše, silněji". O historii čs. atletiky se dočtete v příští hlídce Svazu.

*

Upřímně vítáme kolegu sportovce Oldu Vohaňku s manželkou Jiřinkou z Prahy. Olda hrával kopanou za Viktorku Žižkov, SK Nusle, Čechii Smíchov. Kopal s Karlem Fišerem a hrával pro sport - nikoli pro zisk. Je to přítel, který vždy přichází, když všichni odešli... V Praze vždy byl k dispozici jako „taxíkář" a pomáhal všem. Rádi Vás vidíme mezi námi a přejeme Vám příjemnou dovolenou!

zp

Komemorace osvobození západních a jižních Čech americkou armádou

Tak jako každý rok, pokračovalo i letos americké velvyslanectví v Praze v tradici návštěv míst v západních a jižních Čechách v upomínku na osvobození těchto oblastí Československa americkou armádou a vzdát tak zároveň poctu těm, kteří za osvobození Československa položili své životy.

Velvyslanec Spojených států Julian M. Niemczyk a další zástupci amerického velvyslanectví v Praze navštívili ve dnech 21., 22. a 23. května 1988 tato místa: Rokycany, Klatovy, Litice, Domažlice, Kašperské Hory, Strakonice, Kolovec, Sušice, Vitějovice, Lnáře, Pole a Cheb. Poblíže CHebu je Památník americké První divize.

–afa–

Sv. Otec mohl konečně jmenovat v Československu tři nové biskupy

Praha. — V Československu nemělo devět z třinácti biskupství doposud svého biskupa. Nyní čs. vláda - poprvé od roku 1973 - dovolila Sv. stolici jmenovat tři nové biskupy, vzaté mezi kněžími, kteří nepřísluší k organizaci Pacem in terris, jež kolaboruje s komunistickou vládou a Vatikán ji proto zakázal. Pro pražskou arcidiecézi byli jmenováni dva světící biskupové, aby pomáhali 89-letému kardinálu Františku Tomáškovi; 75-letý kněz Jan Lebeda a 63-letý kněz Antonín Liška, jehož bratr kněz redemptorista žije a působí v Kanadě. Apoštolským administrátorem arcidiecéze Trnavy na Slovensku byl jmenován 54-letý Ján Sokol. Osm čs. diecézí však nadále zůstává bez svého biskupa. Toto „gesto dobré vůle" Štrougalovy vlády je třeba považovat za „vydupaný" ústupek žádosti, podepsané více než půl milionem věřících a nakonec i nevěřících, jakož i za odpověď na otevřený dopis pražského arcibiskupa kardinála Františka Tomáška předsedovi federální komunistické vlády ing. Lubomíru Štrougalovi. Je to sice velmi malý ústupek, protože sv. Otec žádá o uznání všech tzv. „tajně" ale legitimně vysvěcených biskupů, jakými jsou Otcové biskupové Otčenášek, Matoušek a slovenský jezuita Korec. Podle francouzských novin „Le Monde", Štrougalova vláda by nakonec prý mohla přistoupit i na tento požadavek Vatikánu, ale jen s podmínkou, že Vatikán přistoupí také na jmenování biskupů, navrhovaných za kandidáty vládním úřadem pro církevní věci z řad členů komunistům poddané organizace Pacem in terris. Na to ovšem sv. Otec nikdy nepřistoupí, a tak proteče zřejmě asi ještě hodně vody ve Vltavě pod pražskými mosty, nežli se komunisté rozhoupou dodržovat v praxi alespoň literu státní ústavy. Hodně bude ale zřejmě záležet na další nebojácnosti a vytrvalosti věřících, naší solidaritě s nimi, na podmíněné ochotě USA k hospodářské pomoci Československu a na dalším vývoji v Polsku a v Mad'arsku.

Poselství Jana Pavla II. ukrajinské katolické komunitě

„Magnum baptismi donum" bylo zveřejněno 19. dubna 1988 s datem 14. února 1988, tzn. o svátku svatých Cyrila a Metoděje. Je tím vyjádřeno přání sv. Otce, aby toto poselství bylo spojeno s jinými dokumenty, týkajícími se evangelizačního díla soluňských bratří, tj. s encyklikou Slavorum apostoli a s nedávným apoštolským listem Euntes in mundum, vydaným podobně jako toto nové poselství v rámci 100. výročí pokřtění Kyjevské Rusi. Toto velké výročí mají právo oslavovat jak pravoslavní, tak katoličtí křesťané. Ukrajinská katolická komunita se vytvořila z oněch dědiců sv. Vladimíra, kteří chtěli v tzv. Brest-litevské unii r. 1596 znovu potvrdit a obnovit plné společenství s Římem, které existovalo už v době sv. Vladimíra. Ukrajinští katolíci východního obřadu, kterých je přes 4 miliony, jsou přesvědčeni, že dohoda v Brestu Litevském pouze znovu potvrdila tu církevní totožnost, jíž se vyznačovala církev sv. Vladimíra, tzn. je v ní byzantská forma křesťanství, slovanský liturgický jazyk a plné společenství s Římem, jak tomu bylo r. 988. Ukrajinská katolická komunita navzdory těžkostem a neporuzumění prokázala v průběhu věků svou náboženskou životnost a věrnost katolické církvi. To nelze vysvětlovat jen pomocí sociologických nebo politických kategorií.

Pravoslavní věřící naopak vykládají Brestlitevskou unii tak, že věřící spojení dlouhou dobu s Cařihradem přešli do latinského vlivu. I při odlišném stanovisku jistě musí všichni pochopit, že katolická církev, jejíž jednotu viditelně představuje Petrův nástupce, nutně musí při tak významné příležitosti, jako je milénium pokřtění Rusi, vyjádřit ukrajinské komunitě svou vděčnost, solidaritu a podporu za její věrnost apoštolskému stolci, pot vrzenou někdy i mučednictvím, aniž by přitom zapomínala na utrpení tisíců pravoslavných křesťanů, které je postihovalo pro jejich víru. Je třeba podotknout, že nedostatečná náboženská svoboda se neprojevuje ve vlasti ukrajinských katolíků pouze v posledních desetiletích. Rovněž je třeba připomenout, že bez náboženské svobody žilo v carském Rusku i mnoho katolíků latinského obřadu.

Katolická církev chce svou podporu ukrajinské katolické komunitě dosáhnout, aby této komunitě bylo vráceno právo žít jako komunita legálně uznávaná v občanské společnosti, a to v duchu zásad občanských svobod svědomí a vyznání, vyjádřených a přijatých v ústavách a mezinárodních dokumentech.

O všechny moravské spolky a lidový svéráz zasloužilá a známá pracovnice paní Helena Nádlová děkuje

V pondělí 16. května 1988 - o svátku sv. Jana Nepomuckého - jsem se šťastně mohla vrátit s vylepšeným zdravím z Čermákova ústavu pro přestárlé a nemocné v Ciceru. Pán Bůh mně tu stále ještě nechává na světě - ačkoliv mi už je 102 let - zcela osiřelou. Všichni moji nejdražší z rodiny - včetně mých dětí - mne již předešli na věčnost.

Protože jsem za svého pobytu v Čermákově ústavu obdržela tolik upřímných projevů a důkazů hřejivého přátelství, chci aspoň touto cestou za ně poděkovat.

V první řadě manželům Kmenovým, Miládce Hájkové a p. Eduardu Čermákovi za jejich obětavost, nevýslovnou trpělivost se mnou a za obstarání mého převozu do Čermákova starobince. Prokázali mi svou stálou podporou neocenitelné služby při svědomitém a poctivém vyřizování všech úředních a finančních záležitostí. - Má vřelá vděčnost patří také inteligentní, obětavé a ve všem spolehlivé zdravotní sestře, paní Marcele Maňkošové, která se nyní s opravdu vzácnou pečlivostí stará o moje pohodlí doma.

Ze srdce děkuji též pánům předsedům všech spolků, přičleněných k Ústředně moravských spolků za projevy účasti a povzbuzení. Díky vzdávám i všem úředníkům a členům spolků za četné návštěvy v době mého pobytu v Ústavu; jmenovitě děkuji panu Josefu Borýskovi, předsedovi Omladiny za milý květinový dar, pí. Kučerové za přání ode všech z Hlasatele.

Vřele děkuji mnohým bratrům a sestrám Sokola Havlíček-Tyrš za návštěvy a milé projevy účasti.

Mnohými díky jsem závázána i všem přátelům a známým z Chicaga, Illinois, z Michiganu a z Kanady, za upřímně míněná přání k brzkému uzdravení, projevená písemně a telefonicky.

Závěrem srdečně děkuji zdravotním sestřičkám v Ústavu za pečlivé ošetřování a i všem, kteří projevili svoji účast pouze vzpomínkou, nebo vzkazem s omluvou, že jim není možno mne potěšit osobně.

Ujišťuji vás všechny, že na mém - sice dosud ne úplném uzdravení, máte opravdu značný podíl vy všichni, neboť v mém nitru zůstává hřejivý pocit útěchy, že nejsem zapomenuta.

Ještě jednou tisíceré díky vám všem a za vaše upřímně míněné projevy přátelství, srdečné zaplať Pán Bůh!

Z hloubi srdce vděčná

Helena Nádlová, Chicago, Illinois

VELMI VÝHODNÁ KOUPĚ

10 roků bílý cihlový dům „bi-level"; výborné sousedství - samé nové domy - v Lyons, IL.
- 3 bedrooms - ložnice
living room - obývací pokoj
dining room - jídelna
family room - rekreační pokoj
2 koupelny
garáž na dvě auta - přímý, postranní vjezd do garáže.
Musíte vidět - na ceně je majitel ochoten slevit!

Prodej lotů úrodné půdy v Arizoně

1) Bisbee - Arizona

Na prodej 12 lotů - velikost 330 feetů × 146 feetů. Loty je možno koupit dohromady, anebo odděleně: Cena jednoho lotu $1,300 anebo podle dohody.

2) Willox - Arizona

3 loty - každý velikosti 40 akrů. Možno zakoupit dohromady, anebo jednotlivě. Cena podle dohody.

3) Antioch - Illinois 80 × 126 feetů a 98 × 144 feetů. Celkem 11,214 čtverečních feetů. Residential area North East Corner Highway 83rd & 123 ST. $ 9 tisíc, anebo nejlepší nabídka.

Hodláte-li prodat či koupit rodinný domek, obchod, stavební parcelu, dílnu či průmyslový závod a potřebujete-li odbornou poradu, odhad a sehnat hledanou nabídku, nebo vážného zájemce o svůj prodávaný majetek, obraťte se s důvěrou na naši realitní kancelář:

RE/MAX PARTNERS REALTORS
6420 záp. Čermákova tř. v Berwynu
✆ 484 - 2300

Zastavte se v naší kanceláři osobně a žádejte mluvit česky s Jarkou Mlsnou.

Kulturní výměna mezi USA a SSSR

Od doby presidenta Eisenhowera až dodnes výměny vědců, obchodních znalců a různých umělců, které měly zlepšit vztahy mezi oběma zeměmi, dosud nikdy plně neuspěly a SSSR jich vždy využil jen ke špionáži.

Už v 16. století za cara Borise Godunova zaostalé Rusko obracelo svou pozornost směrem k západu. Tehdy poslal 30 mladých lidí - budoucích vůdců národa - do Evropy na studie. Doufalo se, že přinesou zpět do Ruska západní vzdělanost, vědecké znalosti a renesanční umění. Z těchto lidí se však vrátili zpět pouze dva. Tato idea kulturní výměny pak trvala dále v ruských dějinách hlavně za cara Petra Velikého, a i v Sovětském svazu se v posledních 30 letech uskutečňovala i přes napětí mezi Západem a Východem, zatímco Stalin poslal do táboru nucených prací i mnoho vojáků, kteří se vrátili ke konci 2. světové války domů a vyprávěli o životě v Evropě.

Může však okolní svět způsobit některé změny v dnešním komunistickém Sovětském svazu? Yale Richmond, bývalý předseda sovětsko-amerických vztahu na US státním departmentu, bývalý tiskový a kulturní atašé na US velvyslanectví v Moskvě a donedávna předseda sovětských programu v „Národní nadaci pro demokracii", je stále v této věci optimistou. Říká, že změna v SSSR je nevyhnutelná, protože se tam rozšířilo vzdělání. Reformní snahy sovětského vládce Gorbačova, označené slovy „glasnost" a „perestrojka", jsou podle jeho mínění hlavně „výsledkem 30 letých výměn mezi Američany a Sověty." Má na mysli hlavně výměny školených odborníků, studentů, vědců, politických osobností, uměleckých skupin, sportovců, novinářů a privilegovaných turistů, kteří navštěvují USA a zůstanou tam aspoň několik týdnů nebo dokonce celý rok. Mezi oběma zeměmi jsou pořádány časté skupinové zájezdy a výstavy umění; v menší míře se konají výměny rozhlasových programů, filmů a knih. Jen nepatrný počet Američanů se však nadchne pro sovětský politický systém a vracejí se domů s větší úctou a láskou k Americe, ale všichni doznávají, že jim i usměrněná návštěva SSSR nebyla na škodu, a že teprve nyní chápou, proč je komunistický systém neslučitelný se západním pojmem demokracie a svobody.

Jiní pozorovatelé však jsou skeptičtější. Říkají, že už byly sice učiněny mnohé pokusy o zbudování mostů mezi USA a SSSR, že však tyto mosty nebyly dosud nikdy dostavěny, aby připravily skutečné setkání obou protivníků a tím náružívé „obětí milenců". Nanejvýš dosud došlo přes „propast" k ledabylému stisku ruky s nuceným úsměvem. Richmondův názor tedy prý není nic než „zbožné přání", protože komunismus zůstane komunismem, fanatickým „náboženstvím bez Boha", které je ve všem totalitní a nesnese konkurenci. Richmond však přesto nedávno vydal knihu o svém optimismu - „US - Soviet Cultural Exchanges, 1958-1986. Who Wins?"

Prvních osm poválečných let po Trumanovi

Když 27. ledna 1958 president Eisenhower podepsal s tehdejším sovětským premiérem Nikitou Chruščovem smlouvu o kulturních výměnách mezi oběma zeměmi, byla vyslovena naděje, že aspoň 10,000 sovětských a amerických studentu bude ročně studovat v druhé zemi, aby tak pomáhali budovat mosty mezi lidmi obou zemí. Pozdější US presidenti projevili stejné přání; poslední z nich byl Ronald Reagan, který v roce 1985 podepsal v Ženevě na vrcholné schůzi s Gorbačovem smlouvu o obnovení kulturních vztahů mezi oběma zeměmi. K výměně studentů ve větší míře však nikdy nedošlo zřejmě jen ze strachu Moskvy, aby se sovětským studentům v USA „neotevřely oči", protože skutečně nadaní studenti jsou vždycky dobrými pozorovateli reality. V jejich mladém věku je neoklame ani příslib stranických privilegií.

Vzdálenou přípravou na politiku presidenta Eisenhowera byl dokument „Národní bezpečnostní rady" z roku 1956, kde byly vyjádřeny cíle programu kulturních výměn těmito slovy: „Přispívat k změnám v Sovětském svazu, aby jeho totalitní a policejní režim uznal hodnotu člověka - třeba jen z hospodářských důvodů a hleděl přispět k naplnění tužeb sovětského lidu místo aby roznášel po světě svou proletářskou mezinárodní revoluci." Vždyť se přece nedá vládnout věčně bez souhlasu lidu!

Tři roky předtím byla v USA založena orgnizace „US Information Agency", která měla za úkol podporovat styky mezi lidmi podle hesla „Ukázat světu, jaká je americká skutečnost s jejími klady a zápory". Mimo jiné chtěla odstranit překážky k volné výměně idejí a informací. Zákon „Fulbright-Hayes" z roku 1961, který určoval osnovu budoucích kulturních výměn, předpokládal, že tyto výměny přispějí k „mezinárodnímu porozumění".

Už před podepsáním smlouvy Eisenhowerovy administrace o sovětsko-amerických kulturních výměnách existovaly různé iniciativy v tomto směru. V roce 1957 SSSR sponsoroval v Moskvě „Světovou konferenci mládeže", která však byla nakonec pro Sověty pohromou. Mladí lidé ze Západu nejen, že nepřijali komunistické motto „Mír a socialismus", nýbrž naopak ostře kritisovali komunismus a sovětskou politiku. To se sice velmi líbilo přítomné sovětské mládeži, avšak svrchovaně to pohněvalo agenty KGB. Vrcholem všeho pak bylo, když jeden americký student na schodech Leninova mausolea na Rudém náměstí přečetl rusky zprávu OSN o sovětské invazi do Mad'arska. Chruščov tehdy nechtěl pobouřit světové mínění, a proto zakázal agentům KGB zatknout kteréhokoliv cizince. Tato jeho politika, která trvala až do začátku šedesátých let, přece jen umožnila utvoření vztahů mezi Západem a sovětskými disidenty. Už za Chruščova bylo možno propašovat na Západ rukopisy i podzemní publikace, popisující těžké postavení kritiků komunistického režimu a disidentů v SSSR.

Ačkoliv Sověti měli z této studentské konference špatnou zkušenost, přesto v roce 1958 podepsali smlouvu o kulturních výměnách se Spojenými státy. Richmond říká, že tak učinili jen proto, poněvadž nutně potřebovali západní technologii. V témž roce 516 vybraných Sovětů navštívilo USA. Tento počet v následujících letech pozvolna dokonce vzrůstal; v roce 1972 navštívilo USA už 1,500 Sovětů. V témž roce USA za Nixonovy administrace podepsaly s SSSR 29 význačnějších smluv, včetně smlouvy SALT I. o omezení nukleárních zbraní a programu o setkání ve vesmíru, které se pak jen po dlouhodobé a určitelné pomoci US odborníků uskutečnilo v roce 1975. V roce 1973 Leonid Brežněv a president Nixon podepsali na své vrcholné schůzi ve Washingtonu novou smlouvu o kulturních výměnách; věda a technologie tehdy byly předmětem oddělené smlouvy. Na začátku sedmdesátých let bylo také uzavřeno 11 oboustranných smluv o výměnách vysokých vládních úředníků, včetně kongresníků a funkcionářů na ministerské úrovni. V roce 1977 pak navštívilo USA 4,615 Sovětů včetně 1,060 Moskvou privilegovaných turistů. I v těchto letech však přijížděl do USA stále jen nepatrný počet sovětských studentů; v tom byly úplně zklamány naděje, vyslovené presidentem Eisenhowerem.

Nejvíce bijí do očí kulturní události, které v SSSR nevynašel komunismus. SSSR však nejvíce vydělal na „vývozu" tradičních ruských kulturních tradic. Balet Bolšoj, orchestry, cirkus a jiné projevy sovětských umělců přispěly hlavně ke zvýšení sovětské prestyže v USA. Tyto kulturní projevy byly zároveň výdělečně výhodné; sovětským financím přinášely čistých milion až půldruhého milionu dolarů ročně. Sovětští účastníci si také mohli v USA nakoupit po libosti americké zboží a pak je doma výhodně prodávali. Americké skupiny však vydělávají v SSSR jen nepatrné obnosy; proto americká vláda až do roku 1980 tyto zájezdy do SSSR dokonce subvencovala. Od roku 1986 se tyto zájezdy do SSSR opět konají, avšak bez vládních subvencí; výpomoc na ně je poskytována pouze z US soukromých pramenů. Z toho důvodu není ani vůbec možno posílat do SSSR nejlepší americké umělce, ačkoliv Moskva k nám své nejlepší posílá a ještě na tom vydělává. Slavný pianista, židovsko-sovětského původu Vladimír Horowitz, vystupoval v roce 1986 v Moskvě úplně zdarma. Někteří význační sovětští umělci se však rozhodli zůstat v USA; mimo jiné - Rudolf Nureyev v roce 1961 a Michail Baryshnikov v roce 1974. I když to Moskvu dopaluje, nic si z toho nedělá, protože má v „zástavě" příbuzné těchto uprchlíků, kteří pak z obavy, aby svým rodinám v SSSR neublížili, nijak zvlášť komunistický systém nekritizují a Moskva svým občanům „zradu" umělců snadno vysvětlí jejich „bohémským životem".

Sovětští občané projevili nečekaný zájem o výstavy amerického umění a americké

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře
z přineseného peří;
hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně,
pokojů a ložnic;
soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;
sklad hotových prošívaných dek a polštářů
z husího prachového peří a dacronu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.
Navštivte nás!
Rádi poradíme a odborně obsloužíme
česky či anglicky.
Máme 52-letou zkušenost
a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům
jen kvalitním zbožím.
Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN ILL. 60402
GU 4-1700
Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

DISCOVERY TRAVEL, INC.
641 S. La Grange Rd.
LA GRANGE, IL 60525

Pozvání příbuzných z Československa rychle–spolehlivě–bez poplatku, letenky za nejnižší ceny.
Všechny doklady vystavené naší kanceláří jsou notářsky ověřené.
Zařídíme pasy, víza, rezervace hotelů, aut, pojištění, překlady

Pro bližší informace a tiskoviny volejte:
LIBBY BUCEK ☎ (312) 482-8515 kancelář
✆ (312) 354-7707 večer domů

technologie. Před místem US výstavy se vždy rychle tvoří fronty, někdy dlouhé i několik kilometrů. Sovětské autority se pokoušely utlumit toto velké nadšení sovětských občanů tím, že zájemci, čekající ve frontách byli znepokojováni, bylo jim vyhrožováno a bylo odposlouchávánо to, co si i ve frontách říkali. Na žádost USA pak byla tato rušivá činnost poněkud zmírněna, protože Moskva nechtěla ztratit žádnou s pokystnutých US výhod. Podle odhadů od roku 1958 až dosud navštívilo asi 16,8 milionů sovětských občanů americké výstavy ve městech, kde americká výstava je zorganizována.

Na pobídku presidentů Nixona a Forda i jiné organizace a skupiny začaly pořádat návštěvy do SSSR. Z americké strany například navštívily SSSR organizace „League of Women Voters", „American Council of Young Political Leaders", „YMCA", „National 4-H Fundation", „American Bar Association", „National Governors' Association" a „US Conference of Mayors". Z nutnosti reciprocity - i když omezené - navštívily pak obdobné sovětské skupiny USA. V obou zemích byla také pořádána různá symposia, kterých se zúčastnili američtí a sovětští zájemci.

Sověti, i když členové KS SSSR, navštěvující Západ, přece jen poznávají, že jim jejich režim doma o životních podmínkách a smýšlení lidí na Západě lže!

Hned od roku 1958 byly konány výměny specialistů obou zemí v oboru sociálních věd, v přítomnosti asi 400-500 amerických a sovětských sociálních vědců má účast ročně na této výměně. Sovětští vědci se zúčastňují různých badatelských prací v USA, a američtí zase v SSSR. V tomto vědním oboru byly podniknuty studijní práce na poli mezinárodních vztahů, ekonomie, dějin, sociologie, psychologie, politických věd, zeměpisu, literatury, pracovních problémů, filosofie, jazykozpytu atd. Tyto společné badatelské práce pokračovaly i v dobách nejvyššího napětí mezi oběma zeměmi. Vloni měli na této výměně účast také Jane Kirkpatricková, Henry Kissinger a Cyrus Vance, kteří se v Moskvě setkali dokonce s disidentem Andrejem Sacharovem.

V oboru fysikálních a jiných přírodních věd a technologie jsou konány různé badatelské práce už od roku 1972. Vysloveně vojenská technologie je z těchto prací sice vyloučena, ale Moskva na nich vždycky vyzíská. Sovětští vědci se nesmějí vzdalovat více než 25 mil od místa kde v USA konají svá bádání. Protože však sovětští vědci mají volný přístup k základnímu čistě vědeckému americkému bádání, některé politické autority se obávají, že Sověti si tak osvojili americkou technologii, které pak užili i ve vojenském oboru. Podle průzkumu z roku 1982 policie CIA však došla k závěru, že cestou kulturní výměny vědeckého personálu přijde Sovětům jen nepatrná část západní technologie. Tuto výměnu vědců zprostředkují v USA „Národní akademie věd", a v SSSR „Sovětská akademie věd". - Počet vědců, zúčastněných na této kulturní výměně, je dosud poměrně malý. Pouze asi 20 vědců ročně z každé země je účastno na individuálním bádání, a asi 100 z obou zemí dohromady provádí badatelské práce ve skupinách. Pracuje se v oborech geologie, biochemie, matematiky, buněčné biologie, astronomie, fysiky, polovodičů a antropologie. Mnohé plánované společné programy v oboru přírodních věd však byly zrušeny po sovětské invazi Afghanistánu v roce 1979. Na žádost Moskvy a z iniciativy US politiků však byly opět obnoveny po vrcholné schůzi mezi Reaganem a Gorbačovem v Ženevě v roce 1985.

V posledních letech se v obou zemích rozmnožily různé občanské organizace - dnes jich je asi 200 - které hlásají mír a přátelství mezi národy, a které se vzájemně navštěvují. Podle zprávy US státního departmentu některé z těchto organizací jsou vyloženě součástí mezinárodní komunistické fronty.

Prozíraví Američané tvrdí, že tyto americko-sovětské kulturní výměny dosud v ničem vůbec nepřispěly k vzájemnému porozumění mezi oběma národy. Jiní zase jako např. Richmond, hájí užitečnost těchto výměn. K důkazu svého přesvědčení uvádějí mimo jiné tyto skutečnosti: 1) Některé dnešní sovětské vysoké vládní osobnosti žily aspoň nějakou dobu v USA a mohly tak poznat pravou tvář Ameriky: Anatoly Dobrymin, bývalý sovětský velvyslanec v USA, nynější předseda Mezinárodního departmentu ústředního výboru sovětské komunistické strany; Georgy Arbatov, bývalý sovětský velvyslanec v Kanadě, který je nyní členem ústředního výboru a zároveň předsedou „Sovětského ústavu pro studium Spojených států a Kanady"; Abel Aganbegiyan, ekonom, který krátce studoval v USA a vypracovává Gorbačovovy ekonomické reformy; Alexander Yakovlev, který v roce 1959 studoval na universitě Columbia a nyní je mimo svého členství v politbyru, předsedou sovětské propagandy. 2) Americkým vědcům i vládním osobnostem se často v SSSR „otevřou oči" a prý konečně vidí pravou sovětskou realitu; velkou zaostalost v oborech vědy a technologie, přísnou vládní kontrolu celého života a nízkou životní úroveň obyvatelstva „při velké dřině". 3) Tyto programy prý pomohly Američanům lépe pochopit sovětskou společnost. Na druhé straně zase Sověti, kteří přijdou na Západ „na výměnu", poznají, že není pravdou to, co se jim doma o Západě říká. Zejména pak až po návštěvě USA nevěří tvrzení, že Sověti předstihli kapitalistický Západ ve vědě a technice. Z americké strany se proto nyní nahléhá na rozsáhlejší výměnu středoškolských studentů, kterým by se na Západě také „otevřely oči," ale k tomu Moskva tak brzy nesvolí!

Proti těmto výměnám se namítá, že význačné sovětské osobnosti, které žily ve Spojených státech, poznaly sice tvář Ameriky, avšak se nejen „neobrátily", nýbrž naopak využívají nabytých zkušeností k tomu, aby mohly obratněji Američany manipulovat (Viz TV zpravodaje - Vladimíra Posnera, židovského původu, vychovaného v USA!) Také Sověti, kteří jsou na návštěvě ve Spojených státech, uhlazeně a přitom drze propagují některé cíle sovětské politiky přímo v USA. V přítomnosti se např. pokoušejí ovlivnit americké veřejné mínění pro „zamrznutí" nukleárních zbraní a pro zrušení vesmírové obrany „Star Wars". Zdá se, že vědci, posílaní do USA, jsou všichni agenty KGB. Na druhé straně Američané, kteří navštíví SSSR, mají s tamními lidmi jen velmi omezené styky a nemohou mít vůbec žádný vliv ani na sovětskou společnost a její veřejné mínění, tím méně pak na politiku Kremlu.

Setkání US vedoucích osobností s držiteli sovětské vládní moci nejsou tedy dosud nic jiného než povrchní diplomatická gesta bez nejmenší ochoty k dorozumění, ale s jasným cílem oklamání a špionáže. Někteří se i právem obávají, že těmito výměnami bude nevhodně zvýšena sympatie Američanů vůči SSSR. Tyto ničím nepodložené sympatie pak brzy poznají kruté zklamání. Proto některé nynější i bývalé americké vládní osobnosti vyslovují své pochybnosti o jakékoliv užitečnosti těchto výměn a navrhují, aby zdrojů, věnovaných na tento účel, bylo užito výhodněji a účelněji. „Voice of America" a jiné vysílací stanice dosáhnou dobrými programy daleko více u Ukrajinců, Rusů, Litevců, Lotyšů, Estonců, Poláků, Čechoslováků a Mad'arů než všechny kulturní výměny se Sověty.

Svrchu zmíněný Richmond však na to odpovídá: „Co máme tedy dělat? Odejít a vůbec se se Sověty nestýkat? Nikdo nemyslí, že by to zlepšilo poměr mezi SSSR a USA."

Na tuto otázku odpovídají američtí realisté velmi věcně a střízlivě: Sovětům netřeba hrozit válkou, ale dát jim jasně na vědomí svou sílu a odhodlanost, nedat se. Vždyť jedině jejich strach z nukleární odvety udržel ve světě 40 let relativního míru. - V ostatním jednání nejen s Moskvou, ale se všemi komunistickými režimy, by stačilo jednat tak důsledně, jako jedná náš daňový úřad IRS s americkými poplatníky. Nic za nic, nic jim nedat ani neslevit, dokud v tom - kterém oboru neučiní ústupky. Jít na ně ve všem jen tvrdě a s úsměvem, jak to dělají v USA obchodníci, záložny, spořitelny, IRS a nikoliv velkobankéři v jednáních o přechodných půjčkách sovětské rudé vládě v Kremlu. - V tom ale asi zřejmě je ten „zakopaný pes", že sami američtí velkobankéři naslouchají daleko ochotněji multimiliardáři Armandu Hammerovi, věrnému příteli komunismus od dob Leninových se stálým hotelovým bytem jak v Moskvě tak v Brazílii i v Gaddáfyho Libyi - (který však přesto nejraději žije v USA) - než po svobodě toužícímu lidu.

I v rámci Gorbačovových reforem komunismus má zůstat všude, kam se dosud podvodem a násilím dostal, a nemůže být nahrazen. Pouze má být „zlepšen". Kdo by myslel jinak, utíkal by od reality, to řekl sám Gorbačov! A jak američtí velkobankéři, tak naši US politikáři mu k tomu zřejmě mezi sebou tleskají, i když nám - bláhovým voličům - chtějí „nakukat" jen to, co bychom od nich rádi slyšeli! - Go on, hypokrites!

DO ČESKOSLOVENSKA v r. 1988

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga a New Yorku 12. a 26. května, 9. a 23. června, 7. a 21. července, 4. a 18. srpna, 5. a 16. září.

Každý zájezd je na 16, 23 anebo na 30 dní pobytu, který může být prodloužen až na 90 dní.

Ceny letenek jsou stejné jako minulý rok. Do Prahy a Bratislavy z Chicaga $733.00 do konce května a po 15. září; po 1. červnu $873. Z New Yorku $623.00 a $763. Velmi výhodné ceny letenek do Vídně - $592.00 až $682.00

Návštěvy příbuzných a známých z Československa vyřizujeme rychle a spolehlivě za nejlevnější ceny. Vyřizujeme zasílání peněžních darů na cestování pro čs. občany do USA a západních států. Máme zvláštní nemocenské pojištění pro návštěvníky.

TUZEX - dárková služba Vašim příbuzným a přátelům. Rovněž vyřizujeme zasílání balíků do Československa.

Vyžádejte si podrobné informace u

WEBER
TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
Telefon: 312-749-1333 nebo 242-1512

Vyřizujeme spolehlivé letenky, ubytování v hotelích, půjčky aut, návštěvy Vašich příbuzných z Československa, tuzexové objednávky. Dobrá služba zákazníkům je naší mnohaletou osvědčenou zásadou.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

ARCHDIOCESE OF CHICAGO

Miss Jennifer Cegielski, a senior at Nazareth Academy, LaGrange Park, has been awarded the Cardinal's Communications Scholarship for 1988.

The scholarship has been awarded since 1970 to a graduating high school senior interested in pursuing study in the field of communications. This year's $3,000 grant is renewable for four years of undergraduate study.

Cardinal Joseph Bernardin formally presented Miss Cegielski with the award at the annual archdiocesan celebration of World Communications Day at Old St. Patrick Church, 718 W. Adams, on Thursday, May 19.

Five other students who are also finalists in this year's competition received $250 awards in recognition of their accomplishments. They were: Miss Diane Filipski of Resurrection High School, 7500 W. Talcott; Mr. Scott Gatz of Gordon Technica High School, 3633 N. California; Mr. Kevin Hanrahan of Antioch Community High School, Antioch; Mr. John O'Brien of Brother Rice High School, 10001 S. Pulaski; and Miss Gala Verdugo of St. Ignatius College Prep, 1076 W. Roosevelt.

High school seniors from throughout the Archdiocese submitted applications in which they demonstrated how they would use their communications skills to build solidarity among neighbors and nations. The theme for the scholarship is tied to the Vatican's theme for World Communications Day 1988, „Communications: Connecting Neighbors and Nations." The finalists were personally interviewed by a panel of judges.

The panel of judges, representing various areas of the communications industry, included: Ms. Andrea Holliday, Southern Economist; Ms. Chris Kehoe, WMAQ-TV; Mr. Bob Olmstead, National Catholic Register; and Ms. Becky Sutton, Catholic Information Service.

Memorial Day Greetings
From
Jeff's Auto & Truck Repair
5501 W. 25th St.
CICERO, IL.
☎ 656 - 0777
COMPLETE AUTO & TRUCK REPAIRS
DOMESTIC & FOREIGN

NINA SVOBODOVÁ

Božího Dům u oka

(Pokračování z min. čísla)

Píše se přece počátek června onoho tvrdého, nepochopitelného roku 1784. Rok, kdy se mění, kolísá a bortí téměř vše, co ještě včera stálo v pevnosti zdánlivě neproměnné. Rok, kdy opatrnictví Růženy Hudcové odstrčilo mladou, planoucí lásku Michaela Gregora, aby si zabezpečilo ospale teplý blahobyt nějakého sklenářského krámu.

Pro ten blahobyt, po měšťansku bezpečný, i těžkopádně střízlivý a bezbarvě mělký, se krásná Růžena Hudcová nejen obracela k Michaelu Gregorovi zády, ale přitom i držela v ohni dvě želízka. Jeho, Michaela, i toho sklenáře z Nového Města, uvažujíc a počítajíc (Hudcovi byli odjakživa počtářská rodina), ze kterého spojení kyne pro budoucnost větší výhoda.

Toho byla schopna Růžena Hudcová, dívka s očima, jež se třpytily jako drahé safíry, a nejkrásnější láska chudého studenta z Poříčního práva.

Nuže, je-li Růžena taková, ať se klidně vdá za toho sklenáře. Neboť tam, kde místo důvěry se objevilo neupřímné skrývání a místo lásky chladné počtářství, nemá Michael Gregor již co říci. Ani dnes, ani v budoucnu.

Student odvrátil hlavu a rychlým krokem, jako by se bál, že se ho někdo pokusí zastavit a přimět k návratu, ubírá se přes Slupi k Vyšehradu. Jeho šedé oči se upírají přímo vpřed, kde se tyčí masiv tvrdých vyšehradských hradeb. A Michael Gregor ví, že je rozhodnuto - pro dnešek, pro zítřek i pro celý život.

Růžena jde podél zdi známého milého kostelíka i podle zdi dřevařských ohrad. Jde do Podskalí k „Božímu oku" pozvat tetu a sestřenice k rodinné svačině v tu neděli po svatém Norbertu.

Vzduch je protkán slunečním zlatem, hlohy kvetou v bílé a růžové záplavě, šířice lehce natrpklou vůni, veliké květy pivoněk rozestírají své kalichy nad hustou trávou. Den jako stvořený k šťastné pohodě lásky, k zásnubám, k předsvatebním přípravám a k těšení na nový život po boku milovaného muže. Den, jako zvlášť vybraný mezi sty jiných k potěše a k oslavě mladé, šťastné nevěsty. Růženiny temně růžové rty se lehce stáhnou. Úsměv, napolo výsměšný a napolo teskný, mihne se v koutcích úst.

Nevěstě, to ano, z božího dopuštění a z usnesení hudcovské rodinné rady, ale šťastná? To by musel jinak vypadat Rudolf Fessl, její rodina, ona sama a celý život. To by musilo přijít něco náhlého, prudkého a oslnivého, co by strhovalo svou krásou a výjimečností. Něco ještě silnějšího a ještě krásnějšího než bylo loňské jaro a Michael Gregor.

Pak snad by se dalo hovořit o štěstí, ale dnes? Nevěsta, která jde zvát nejbližší příbuzné na zásnuby, přikládá tomu dni takovou důležitost, že si ani neoblékla nové šaty, které jí k takové příležitosti matka pořídila. Šaty zelené jako dubnová tráva, krásný široký klobouk ze slámy v barvě slonoviny, zdobený růžovými květy a temně zelenými sametovými stuhami.

Růžena nechala tu nádheru klidně viset ve skříni, oblékla své tmavě modré šaty, v nichž chodívala obyčejně v květnu na májovou, nasadila si loňský klobouk s růžovými stuhami a vybrala se do Podskalí sama, bez ženicha, usmívajíc se poněkud trpce tomu, že mladá, zámožná nevěsta z Hudcova domu jde na zásnuby bez obvyklého doprovodu svého „nejmilejšího".

Ale do krámu v Široké ulici právě přivezli novou zásilku skla ze severočeských hraběcích skláren a Rudolf Fessl i jeho „mládenec" mají plné ruce práce, aby všechno správně převzali, vybalili a sestavili, a tak jde Růžena sama, podle svého zvyku se posmívajíc sobě i ženichovi, a zároveň pociťujíc tuto samotu jako příjemný oddech od všeho, co ji v posledních dnech obklopuje.

Ne, nemůže říci, že by jí byl Fessl odporný. Nevypadá špatně a jeho klidné, trochu „zešeřelé" způsoby mu docela slušší. Jen kdyby nebyl ten člověk tak nevýrazný! V pohledu, v myšlence, ve slově jako v celém životě. A ta nevýraznost plní Růženino srdce lhostejností chladnou jako mlha zimního večera.

Po takovém ženichu není člověku ani trochu smutno, i kdyby byl den sebesvůdnější a pozdní jaro sebekouzelnější. Lidé budou sice přetřásat ten nezvyklý zjev osamělé nevěsty, ale co je jí konečně po těch jazycích, věčně nabroušených a věčně rozechvěných dychtivostí po nějakém novém soustu, jež by přihnalo nový proud vody na horečně roztočené mlýnské kolo klepů a pomluv? Nu, u její svatby si budou musit jazyky již na leccos zvykat, protože Růžena Hudcová nepatří k těm, které by se neustále úzkostlivě tázaly, co tomu či onomu kroku řekne rozšafný pan soused od svatého Apolináře, či co soudí výřečná kmotřička ze Slup.

V těch úvahách dospěla až k „Božímu oku". První, koho spatřila na dvoře, byl Jan Skála. „Mladý pantatínek" stál u špalku bez kabátu, pouze v pruhované košili u krku rozhalené a ukazuje nějakému mládemu, nepříliš zkušenému drvoštěpu, jak to které dříví vzít do ruky, bušil sekerou do objemného polena tak prudce, že pod jeho ranami pršely třísky a polínka.

A již je tu Tereza, která něco počítá v pantatínkově „kanceláři", vyhlazujíc při spatření sestřenice přemýšlivou vrásku, jež se jí objevuje mezi očima, z patra k ní důležitě dupe vstříc tříletý Vašík, za ním přichází lehce kolébavým, ale nikoli nepůvabným krokem Lenka, jejíž široké, nabírané sukně tlumeně šustí, a konečně se objeví na prahu kuchyně i paní Kateřina s tváří pěkně zardělou a ozářenou vlídným úsměvem, a ti všichni tisknou Růženě ruce, vedou ji do „parádního" pokoje v patře, kde se na stole náhle octne domácí pečivo a víno, kde se zve, blahopřeje, připíjí na zdraví a na štěstí Růženy Hudcové, či dá-li Pán Bůh již brzy Fesslové, a těší se na zásnuby.

Když se toho dne vrací Růžena z návštěvy od „Božího oka", doprovází ji podle zvyku Tereza kus cesty až k Slupům. Hovoří se o svatojanské pouti, která nedávno minula, vyslovují se naděje, že počasí se teď v červnu snad nezkazí, ale naopak ještě zlepší, když jaro bylo takové studené a větrné, tu a tam se vymění slovo o nových šatech - a dost. A přece obě dívky cítí, že by si měly co říci. Že by jedna druhé měla svěřit tíhu, která jim leží na duši, podobna příkrovu utkanému ze šera. A jméno té tíhy zní u jedné z nich Rudolf Fessl a u druhé Filip Langweiler. Ústa však mlčí, jako zavřena na sedm přepevných zámků s rudými pečetěmi.

Počátkem června toho roku, okolo svátku svatého Norberta, patrona země české, ubírá se silnicí, jež vede od Prahy přes královské věnné město Nymburk a odtud přes Poděbrady na Hradec Králové, mladý muž. Jeho modrý frak je už poněkud obnošen stejně tak jako střevíce, opatřené silnou podešví, a také tříhrohý klobouk z černé plsti není již nejmladší. Zato však tlumok, zavěšený na řemenu na rameni, tlumok nevelký jistě na nošení nijak těžký, se přímo skvěje novostí. A krajková náprsenka, třebaže na několika místech dovedně spravená, září sněhovou bělostí.

Mladý muž kráčí bystře, krokem rázným a svěžím. Červnový den je lehce zamlžen, měkký, stříbrný opar se zachvívá nad osením, a země i obzor splývají ve svěžím vlnění stříbrné šedi a rosné zeleně.

Dobrá a široká silnice, vedoucí z Prahy na Hradec, ubíhá podle úrodných polí, podle vesnic se staveními, sdruženými okolo kostelů, jejichž báně se třpytí temně červenou barvou.

Michael Gregor kráčí po silnici, v ten čas dosti oživené, prohlíží si vozy a povozy, od těžkých formanských až ke krásným panským, ale jeho šedé oči hledí na ruch silnice přece jen poněkud teskně.

Není divu. Michael prožívá právě chvíle, které kladou na jeho srdce balvan tesknoty. Neboť ten, kdo se narodil takřka na březích Vltavy, kdo prožil v Praze všechny dosavadní dny svého mladého života, odchází nyní z toho města, aby si založil nový život daleko od jeho zdí.

A přece Michael Gregor není z lidí, kteří se poddávají stesku. Je to člověk povahy živé a činorodé, spíš prchlivý než melancholický, prostě chudý hoch, který vystudoval z kondic, a pouští se do světa, aby budoval a dobýval, a snaží se zahnat ten stesk jak se dá.

Ne, není důvodu k tesknění. Naopak. Vždyť Michael Gregor;

nově jmenovaný tajemník mladého hraběte Leopolda Kinského z Vchynic a Tetova, dědice a budoucího držitele Karlovy koruny a panství chlumeckého, má všechnu příčinu radovat se z toho, že zanechává za sebou nouzi a bídu studentských let, že se odvrátí od lidí, kteří svou studenou neúčastí zraňovali jeho mladé srdce, a že hledí vstříc životu, dá-li Bůh šťastnějšímu, v němž podle hraběcího slibu bude moci nejen dostudovat, ale i zabezpečit otcovo stáří a postarat se o sestry. O hezké, hodné, přičinlivé, ale příliš chudé nevěsty, které pro poctivého a prostého řemeslnického tovaryše jsou přece jen „úřednickými slečinkami", jichž se ostýchá, a pro měšťanského nebo alespoň sousedského synka nebo ještě lépe pro pantatínky a panímaminky takových synů nejsou ty dívky nic jiného než „kostelní myši", před nimiž dobří rodičové nemohou své syny nikdy dost důrazně varovat a dost ostražitě hlídat.

Prahu tedy Michael Gregor opouští, od ní si vykračuje bystře a rázně, snad právě proto tak bystře, že cítí, jak ho bolí srdce z každého nového záhybu cesty, který zvětšuje vzdálenost mezi dosavadním domovem a novým působištěm. Z Prahy odchází Michael Gregor a stříbrnou, lehce zamženou rosou červnového dne kráčí na severovýchod, silnicí, jež vede přes královské věnné město Nymburk a dál přes Poděbrady a odtud k slavníkovské Libici a konečně k cíli tohoto putování, k Chlumci nad Cidlinou. Do kraje, kde před devíti lety tekla proudem krev a šlehaly plameny selských bouří, do města, jemuž vládne krásný zámek v podobě veliké císařské koruny. Tam v tom kraji bude nyní nový domov Michaela Gregora.

Když vycházel z pražských bran, měl původně v úmyslu udělat si zacházku přes Sadskou a navštívit v Milčicích tamějšího rychtáře, písmáka a člověka neobyčejně vzdělaného a ušlechtilého, Františka Jana Vaváka. Seznámil se totiž s rázovitým sedlákem jednou na Poříčním právu, když tam milčický rychtář vyřizoval nějakou věc, a skvěle si s tím zvláštním mužem pohovořil. Rád by ho byl navštívil, věděl, že by nebyl na milčické rychtě hostem nevítaným, ale zapudil i tu myšlenku. Vavák mu příliš připomínal jiného sedláka, moravského rychtáře Petra Zemana z Martinova, s nímž se seznámil na svatbě manželů Skálových. Na té svatbě, kdy se hoch z Poříčního práva po prvé hluboce zahleděl do safírově modrých, andělsky krásných a nelidsky studených očí Růženy Hudcové. A to byl hlavní důvod, proč neodbočil k Sadské a proč kráčel přímo k Chlumci.

Michael zaťal prsty do rukojeti své hole, až pěkné, ušlechtilé dřevo zapraskalo. Nohy obuté v důkladných střevících, vykročily vpřed tak prudce, že se téměř zdály běžet po okraji silnice, podél příkopu, zarostlého svěží trávou. Šedavě modré oči se upjaly k obzoru. Tam, kde nad zelenou slavníkovskou rovinou se tyčí - dosud skryté v modrém obzoru - kupole Karlovy koruny.

A aby putování tou stříbrně rosnou krajinou šlo lépe kupředu, přímí Michael hlavu, nabírá vzduch do plic a v příštím okamžiku se již nese vlhkým červnem píseň. Furiantská a zároveň posmutnělá píseň lásky a vzdoru.

. . . i když mě má milá zanecháš,
přece jsem na světě rád,
může mně Pán Bůh dát,
že budu milovat děvče jak karafiát.

Silnice ubíhá k severovýchodu. Ubíhá podél polí, luk a lesů úrodnou českou krajinou. A ta silnice, rovná, dobře vyšlapaná, lemovaná lipkami, jako by nedočkavě spěchala k cíli, který je zároveň i cílem Michaelova putování. K báním Karlovy koruny. Její majestát se tyčí nad krajem, jenž kvete pestrým květem staletých bájí a hoří plameny selských rebelií. A ten kraj je zlatý po pšenici i rudý po nachovém květu horké krve.

(Pokračování příště)

Czechoslovak Radio Broadcast
795-6172
SPECTRUM
WCEV 1450 AM
„Poslouchejte v celém „Chicagoland" nový, pestrý čs. pořad „SPECTRUM", každé úterý v 8.05 P.M. - 8.30 P.M. na vlně 1450 AM WCEV Radio pod vedením Jarmily Smrčkové

PERESTROIKA OR LENINISM

Anyone commenting on a book authored by the communist leader, Gorbachov finds himself in a dilema. Though the book is written in good English, the words and phrases used can mean the opposite of what is commonly understood.

In Perestroika (Restoration), Mr. Gorbachov has written the world a long sales letter full of ‚sizzle', never mind the product. He is promising something the customers will buy for a price. And in a day of mass media there is nothing else the opportunistic leaders of the representative democracies would buy at almost any price but the image of ‚peace'.

When selling the sizzle of ‚peace', Gorby is generous with spicy democratic terms, such as freedom, sovereign rights, equality, respect for the rights of other peoples. On top of that is a promise to cooperate sincerely and honestly.

Gorbachov opens his sizzle with a catchy phrase: „Every nation is entitled to its own way of development, to dispose of its fate, its teritory and its human and natural resources." Every nation?

Let's consider the contradictions in the very text of his book. First, in the political stretch - beside his pet phrase of sovereign rights, Gorbachov calls for „...peaceful competition which necessarily envisages cooperation and lets every nation decide which system and which ideology is better. Universal security in our times rests on the recognition of the right of every nation to choose its own path of social development, on renunciation of interference in the domestic affairs of other states. A nation may choose either capitalism or socialism. This is its sovereign right." It sounds like a President Wilson's speech.

Second, on the socialistic ownership of production, Gorbachov writes: „Of prime importance is for the poeple to be true masters of their production rather than the masters only in name. For without it individual workers are not unterested, nor can they be interested in the final results of their work." What a bright idea!

But on the next page he writes something different: „We must look at ourselves in terms of whether we live and act according to our conscience. We may have gone astray, adapting standards alien to us; for example, we have begun contracting a philistine consumer mentality."

Third, in the humanitarian sphere Gorbachov asks for extirpation of genocide and discrimination against people on racial or religious basis. On another page he writes something different again: „The Afghan leaders asked the Soviet Union for help, and we assented to introduce a limited military contingent into that country."

That ‚limited contingent' committed untold war crimes, caused 2 million deaths, genocide against civilians, crippled thousands of children with explosive toys, created 5 million refugees and total destruction of crops and villages in their eight-year ‚limited help-action'. That is an example of Soviet ‚non-interference' by Mr. Gorbachov's standards.

One discovers a host of self-eroding contradictions, but here is not the place to scrutinize all the accidents of his scriptural logic. More serious are the disfigurations of socialism in general and the blood-reeking implementations of the, so called Soviet ‚socialism' that Gorby extols over everything in the world.

Unintentinally, Gorbachov has confirmed the falsity of Soviet ‚socialism'. Indeed, the Soviet despots' claim of socialism is the greatest hoax of the century. As we know it - not the ownership but the control of production and distribution decide the well-being of society. But in the Soviet Empire means of production is as much in control of the poeple as it is in the control of the kolkhose horse. A Soviet subject is the property of his owners, the Kremlin clique; he pulls his load in the kolkhose, in factory and in the slave camp. Sixty million corpses decaying above the perma frost at the Siberian camp-sites provide evidence of the achievements of Soviet ‚socialism'. A more accessible evidence of Soviet achievements are the watchtowers and mine-fields around the Gulag Empire to prevent escapes of the captive people.

The free Western mind, however, is more irrational than rational. At every turn, the newborn innocents in the West are more inclined to believe the Soviet myths than the irrefutable evidence that gangsterism was enthroned in Soviet Russia under the guise of socialism.

The German socialist, Rosa Luxemburg observed: A political system may annihilate hundreds, may be thousands of its opponents; it is absurd to kill tens of millions of ones own country men and deliberately starve to death other millions of women and innocent children; all that because of the [illegible]

tency of a minor parasite clique in power. In that isolated backyard of Euro-Asian continent some Huns with Powlovian brain had discovered that fear prevails over ideological convictions, that murder, torture, oppression are so much easier to accomplish than a civilized development of society.

How could it happen in the 20th century? To be ignorant of what occured before you is to remain always the child of the naive West.

In the turmoil of war and with the infantine weakness of the newborn Russian democracy, the opportunity for a coup was evident; it was followed by a declaration of a monstrous USSR. The Union of the Socialistic Soviet Republics, however, was not a union, not socialist, not soviet and not a republic. It was and still is a private enterprise of ambitious individuals with disposition to criminality. For most of its 70 years the Soviet Union has been ruled by criminals. And all what was done in that period of time was not for the good of society nor for any utopian future but for a gang of parasites to keep themselves in power.

For every society the goal is society itself and not any hypothetical future generation. Mr. Gorbachov knows it as did Lenin and Stalin. The question is, who belongs to the selected society which alone has obtained its coveted goal - the Red Paradise? They are the people of the Soviet Nomeclatura, whose top is in the Kremlin and whose backbone is the KGB and the Gulag structures. These are holding the monopoly of control over production and distribution with all the potentate privileges bestowed on them. This versus the merciless exploitation of the working masses.

Our brilliant sovietologists after half a century of studies are still looking for deeper, ‚philosophical' motives in the Soviet rulers cruently, in their gulags and genocides. Such ‚analysts' neglect the most obvious, simplest motives prevailing in that isolated and most brutal society: The preservation of elite privileges and protecting of their skins from the wrath of the betrayed society. These are the sole guiding motives behind the Soviet rulers' barbarity and destruction of human rights.

In 70 years of arbitrary rule the ‚socialist' vanguard of the Party have erected an unsurmountable barrier between themselves and the working Soviet people. The ruling elite have grown into their feudal,

(Continued on Page 16)

VOICE OF THE NATION

PERESTROIKA OR LENINISM

(Conclusion from Page 15)

sacrosanct privileges so that to them the old communist shibolets of common ownership and equal sharing of production appears ridiculous. Neither the Party nor its Leninist Central Committee have the slightest need of communism. What will a secretary of a District Committee or a Soviet general stand to gain in this ‚Socialism'? Plenty of caviar? two more cars? food, women, country home? But he already has all these things. Since under communism all men are equal as in the bathhouse, there wouldn't be enough rook for everybody on that Black Sea beach. So socialism and communism long since ceased to be of any interest to all of them at the level of the district secretary or higher, observes a Red Army intelligence officer defected to the West.

In fact, everyone in Soviet society regards the ideological propaganda as something completely empty. Every denizen knows that it is pure lies whose content leads to a dead end. It is just a dog barking in the wind

For the ruling Soviet elite, however, the ‚socialist' goal - the red paradise - is already there. and they will permit not one, including Gorbachov to transform that society or alter its foreign or domestic policy in any way that may affect their heavenly manna. Comrade Yeltsin, Moscow district secretary lost his high position just for mentioning an eventual modification of the privileges of the Nomeclatura shops.

Interesting that Gorbachov doesn't mention either the weapon or the strategy which helped bring him to power. Of course, the history of communism is nothing but an endless struggle for power in all its forms. Communism is religion of power. Such an apotheosis of power ideology requires its saints like Marx, Engels, Lenin, Stalin and its order of fanatics. That role is enacted by the Party. The Communist Party is not a party in the usual sense; it is an order of intellectual castrates. Their duty is to keep watch over the fold of the captive societies for the masters and conspire steadily for new victims. But Gorbachov did not say that for that purpose, the greatest of saints, Lenin instructed that communists must lie, cheat, reject capitalist morality and replace it with the statement that the only morality they favor is one that will bring communists to power.

Gorbachov idealizes Lenin in his book, he writes: „Lenin's very image is an undying example of lofty moral strenght, all-around spiritual culture to the cause of the people and to socialism."

That Lenin was a man of ‚lofty moral strenght' will come as a surprise to those who know the truth about him.

He was a master of deceit and knew how to use his order of eunuchs. First, he obtained control of the Bolshevik Party by deceiving its leaders, and when he came to power, deceived the Russians as to his intentions. Rejected by three-forths of the nations popular electorate in the only free election they ever had, Lenin nevertheless imposed a reign of terror and torture on which Josif Stalin built his own reign of terror.

To describe Lenin as a man of lofty moral strenght' is to engage in the kind of doubletalk which Lenin and his successors have used. It is employed again by Gorbachov when he discusses Stalin and Stalinism.

Stalin, Gorbachov has said, had committed ‚excesses'. Nikita Khrushchev exposed Stalin's crimes more forthrightfully. Stalin was the greatest mass murderer in modern history. He killed an estimated 60 million Russians and Ukrainians in the peace-time by slave labor, by deliberate starvation, by execution of dissidents and by mass deportations of non-Russian people from occupied neighboring countries to Siberian death-camps. To say that these were just ‚excesses' betrays Gorbachov's insensitivity to human life.

He trivializes an important feature of communism which has been hallmark of communist history wherever they have sized power. The world have now got a pretty good idea both of the new society and the ways Lenin used to bring it about, and the world doesn't like either. Nowhere ever have a people chosen such a society in a free election, and when people discovered its imposition they have rebelled and the Soviets have drowned those rebellions in blood.

If such a society is that good why restructure it as Gorbachov insists? At periods over the years Soviet leaders have expressed thought similar to Gorbachov's and fiddled around with ideas on how to cope with their system's failure. They hoped to expound their power by building a military machine to be used for blackmail; but even a strong military power needs an economic base, now lacking in the Soviet Union. For these reasons Gorbachov is sincere in wanting to reform and restructure the Soviet economy with his true goal to preserve and protect the Soviet parasite clique.

Gorbachov discovered that Stalin's prescription for holding power must be adjusted according to situation. Stalin like Lenin gave the fundamentals for communist power ploy. But Stalin gave a practical example for all present and future despots of how it is possible to rule over people without having either heart or brain. All that needed was cruelty perpetrated by frightened people. He produced a strain of cretins to the throne endowed with power to rule and reproduce their own kind, prepared to commit any crime to retain power.

The Kremlin rulers still have a vested interest in keeping Stalin's crimes secret, since their rule is built on his foundations and all of them advanced their careers assisting him. And this includes Mr. Gorbachov.

Apart from Perestroika and that stilted immage of the dictator, a more ordinary Gorbachov emerges when he is trying to answer reporters questions. That picture shows a whimsical, somewhat spoiled and short-tempered fellow.

Although the Western mass media only likes to think the best of people from Soviet Empire, some question about Helsinki Accord and human rights in Soviet Union occasionally comes up. And what is Gorby's reaction? „I am sick and tired and do not find it interesting to have to face up to the human rights question over and over. You are not the prosecutors and we are not the defendants." Poor baby! Must be tough for a totalitarian to have to respond to questions.

However, the Soviets signed the Human Rights Accord in Helsinki with 35 other governments. And who'd complain then if not the cheated party? But that is an old hat for Soviets. In 70 years of existence they have signed 1360 international treaties and broken 1300, among them all with their neighbors. In communist mentality what is well stolen is as good as earned. All the Soviet Empire is built mainly on broken treaties, first with their allies and neighbors then with the Western emissaries in Yalta and Helsinki. After such profitable ventures no wonder that Gorby is shopping around for new treaties. And there is plenty of encouragement from the mass media and from the streets. A weird disarmament popinjay, one Cookie Coldicot claims: Mr. Gorbachov is the second Jesus; he just keeps giving good things like arms control proposals but is getting hit by rejections.

And our brilliant sovietologists elevate the Genghis-Hanian Kremlin atamans as followers of a great, inscrutable doctrine.

Such cultivators of double standards and appeasers of ignorance are the first line enemies of Human Rights - the basis of civilization.

The famed Russian ‚mystery' is nothing but a bottomless patience of the Russian people and a prostrate servitude to their despotic rulers which borders on cowardice. Whether Tsars or Commissars, the downtrodden masses are exploited and forced to serve their masters' policies in conquering and suppressing other nations.

Paradoxically, in the Russian mind the harshest rulers best personify ‚mother Russia', the sacred symbol for all Russians regardless of birth or status. Historically, the more barbaric rulers also have been the most brutal Russian chauvinists; and on this level the rulers meet the Russians mind.

Even the loss of millions of Russians in slave camps did not threaten their nation with extermination. On the other hand, the mass deportations from the Baltic States and the flooding of the lands with Russian immigrants threatens the smaller nations with extermination and exposes a Moscow-planned genocide of the Baltic peoples.

In Gorbachov's time the extermination of individuals is superseded by extermination of cultures, languages and traditions. What Hitler and Stalin wrought, Gorbachov continues. Today the occupants persecute Lithuanians, Estonians and Latvians for putting flowers on February 16th, 24th, and November 18th - the memory days of their freedom - at their national monuments. Gorbachov's storm troopers, the KGB-ists beat up people in Vilnius, leaving churches; in Riga, from Moscow imported KGB-ists close all streets November 18th leading to the monument of freedom; in Tallin, militia and KGB-ists encircle monuments and cemeteries, arresting visitors to the memorials of the freedom fighters.

When Gorbachov is criminalizing the Baltic people for simply memorizing an important day in their history, it is an abuse of any definition of human dignity. An expelled Estonian patriot tells: All the Balts ask the USSR: „When will you get tired of wars? When will you leave other nations alone and start organizing your own life? The forced occupation of free countries, the killing of their leaders has brought the USSR no happiness, and no good fortune. The USSR has lost the trust and the respect of the free world!"

But let's be realistic! The only ideology beside the parasitic glutony of the Nomenclatura class is the age-old Russian chauvinism. They will steal everything that is not tied up. And Gorvy is a good boy - he brings to ‚mother Russia' everything he steals.

Yet Gorby declares in his Perestroika: „We want freedom to reign supreme everywhere in the world." Can anyone born day before yeasterday trust the word of a communist leader?

T.T. Alternatives - Ref. A.O.Z.

599-4372 ROZPOČTY ZDARMA
Independent Glass Service
VEŠKERÉ SKLENÁŘSKÉ PRÁCE
KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA
8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
BURBANK, ILLINOIS 60459
WILLIAM KRÁTKÝ
evropský vyučený sklenář u dědy a otce v Československu